

Giới thiệu Tiên Lộ Chí Tôn

Liệu rằng một người phẫn đầu có thể thay đổi được số phận không?

Đại thế nặng nề rồi cuộc có bị loài giun dế cải sửa hay không?

Khi trường sinh chẳng thể nào tiếp tục tiêu dao, chúng sinh là những kẻ bị tù đày, âm mưu liên tiếp được sinh ra, loạn thế đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Tiên Linh (1)

Dương Quân Sơn giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy, lúc này mới bất ngờ phát hiện không ngờ mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ. Theo sự đung đưa kịch liệt của hân, thân giường gỗ keo cốt kết đường như phát ra tiếng kháng nghị.

Chiếc giường quen thuộc, xà nhà quen thuộc, gạch ngói quen thuộc, vách tường quen thuộc, trần thiết trong phòng quen thuộc, khắp mọi nơi tỏa ra sự ấm áp và tự nhiên đã lâu, vốn sớm đã đọng lại trong ký ức của Dương Quân Sơn chợt moi móc đi ra.

Duy nhất làm hân cảm thấy chưa quen là thân thể giảm nhỏ đi một nửa, nhưng quần áo quen thuộc trên người lại làm hân cảm thấy ấm áp.

Vì sao ta thay đổi thành một thiếu niên choai choai rồi?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Dương Quân Sơn thì ý nghĩ mạnh mẽ khác lại bùng lên, khiến đầu óc của hân như muốn nổ tung. Điều làm hân kinh ngạc đến trợn mắt há mồm đó là: không ngờ lão tử đã quay về hình dạng một trăm năm trước rồi. Lão tử đã sống lại thời quá khứ rồi!

Lập tức ký ức và những việc xảy ra trong suốt trăm năm qua trong nháy mắt bắt đầu bài xích lẫn nhau trong đầu hân. Từng cảnh, từng màn khác biệt tấp nập xuất hiện ào ạt cùng một lúc, thời không thác loạn khiến cho Dương Quân Sơn trở nên hoảng hốt, thất thần. Cho đến khi một bàn tay nhỏ bé trắng nõn hươu hươu trước mắt hân, Dương Quân Sơn mới dần hồi phục tinh thần lại.

Một gương mặt nhỏ nhắn có lúm đồng tiền non phơn phớt như hoa nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt hân, cười hi hi nói:

- Ca ca, ca ca, hồi hồn chưa, hồi hồn!

Trong đôi mắt của Dương Quân Sơn lần nữa nhen nhóm sắc thái, nhìn cô bé yêu kiều trước mắt, ngạc nhiên dò hỏi:

- Tiểu muội?

Cô bé nhoeo miệng cười hi hi, lúc này mới rút cánh tay đang hươu hươu trước mắt Dương Quân Sơn, giọng non trẻ đót đất nói:

- Ca ca ngờ ngẩn người, ngay cả tiểu muội cũng không nhận ra sao? Anh nằm trên giường ngờ ngẩn một canh giờ rồi, suy nghĩ về chuyện bãi săn ở Bách Tước sơn hả?

Câu nói của cô bé làm đầu óc Dương Quân Sơn bắt đầu hồi tưởng về ký ức một trăm năm trước. Cảnh tượng một trăm năm trước tái hiện trong đầu Dương Quân Sơn, rồi sau đó giao hòa với cảnh tượng trước mắt, khiến cho kiếp này và ký ức một trăm năm tang thương lắng từ thời niên thiếu của Dương Quân Sơn hoàn toàn dung hợp lại một chỗ.

Cô bé nhảy loi choi đến cạnh Dương Quân Sơn, xoay lưng đưa hai tay chống lên mép giường, ngồi song song với Dương Quân Sơn, giọng trẻ con ngọt ngào nói tiếp:

- Nghe cha và Bách Thiện thúc nói, trong bãi săn ở Bách Tước sơn có nhiều Tiên Linh Chi Vật, nhưng đều do người ta chọn lựa còn dư lại. Hơn nữa nơi đó rất nguy hiểm, thường có hung thú thường lui tới, ăn thịt người đó mà. Đại ca không đi được không?

Dương Quân Sơn âu yếm xoa đầu muội muội, khiến Dương Quân Hình tỏ ý không thích:

- Ai nha, không được sờ lên đầu. Sáng sớm nay chính mẹ đã tết tóc đuôi sam cho người ta đó!

Từng cảnh, từng màn của kiếp trước không ngừng hiện lên trong đầu của Dương Quân Sơn. Hân cười nói:

- Tiểu muội yên tâm đi. Tuy Bách Tước sơn nguy hiểm, Tiên Linh Chi Vật cũng bị Hám Sơn Tông và những cao môn đại tộc khác chọn lựa hết hai vòng

rồi, tuy nhiên chưa chắc là bên trong không có Tiên Linh Chi Vật có phẩm chất tốt mà bọn họ chưa phát hiện ra. Có thể đại ca vận khí tốt, may mắn tìm được thì sao.

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Một giọng nói làm cho ánh mắt của Dương Quân Sơn lướt nhanh ra khỏi tiểu muội Dương Quân Hinh. Một cậu bé nhỏ hơn hẳn khoảng hai, ba tuổi, diện mạo giống hần ba phần đang đứng ở cửa, nghe Dương Quân Sơn nói, liền bĩu môi:

- Đại ca, cha vất vả lắm mới cầu xin bà nội được một khối Thổ Hoàng thạch, tuy không được tốt lắm, nhưng cũng coi như là Trung Phẩm Tiên Linh rồi. Từ sau khi gia gia qua đời, nhà chúng ta trải qua bao nhiêu khó khăn không phải đại ca không biết. Vì khối Tiên Linh Chi Vật này, cha liên tục bị tứ thúc ngũ thúc châm chọc bao nhiêu lần. Ngoại trừ Hám Sơn Tông và mấy nhà tông môn đại tộc của Du quận, có thể dùng được Trung Phẩm Tiên Linh thật sự không nhiều lắm. Cho dù là cha năm đó lúc Hoán Tiên Linh sử dụng chẳng qua là một khối Trung Phẩm Tiên Linh. Ngược lại anh quá tốt, kiên trì muốn đi Bách Tước sơn, nơi đó rất nhiều nguy hiểm!

Dương Quân Sơn và nhị đệ của mình chỉ hơn kém nhau không quá hai tuổi. Từ lúc nhỏ vì tuổi hai người xấp xỉ nhau nên ít khi đùa giỡn. Trước đó vài ngày, hai người vì muốn sở hữu một cây cung mà dẫn đến tranh chấp. Dương Quân Sơn ý lớn hơn, mạnh hơn nên đã đoạt cây Tang Mộc cung từ tay nhị đệ, làm Nhị đệ đến chỗ cha mẹ khóc náo loạn một trận, khiến cha phải hứa hẹn đến lúc hần mười hai tuổi sẽ mua một cây Tang Mộc cung cho hần, lúc này mới chịu yên.

Dương Quân Sơn nhìn về mặt vừa trách móc vừa lo lắng của Nhị đệ, nhớ tới từng kinh nghiệm như ngủ mơ hơn trăm năm trước khiến lòng hần ảm áp, nhẹ nhàng nói:

- Nhị đệ yên tâm đi, chỉ đi Bách Tước sơn một chuyến, nếu như không thu hoạch được gì, trở về dùng Thổ Hoàng thạch Hoán Linh cũng không muộn. Nếu vận khí tốt, đại ca tìm được những Tiên Linh khác, lúc đó món Thổ Hoàng thạch này sẽ thuộc về Nhị đệ!

Dương Quân Bình sáng mắt ngay lập tức, nghĩ tới điều gì, lẩm bẩm nói:

- Nếu trước đây huynh nói chuyện với đệ như thế, đệ sẽ không tranh chấp cây Tang Mộc cung đó với huynh rồi. Đệ cũng biết cha mua cây Tang Mộc cung là cho huynh đi Bách Tước sơn.

Dương Quân Sơn thấy Nhị đệ lẩm bẩm, liền hỏi:

- Nhị đệ, đệ nói cái gì?

Dương Quân Bình hừ hừ đáp:

- Đệ không cần Thổ Hoàng thạch của huynh. Huynh nói hay quá, làm như nhất định mình sẽ có được Tiên Linh vậy. Nơi đó rất nhiều nguy hiểm huynh có biết không? Đệ thấy hay là huynh nhanh chóng dùng Thổ Hoàng thạch Hoán Linh đi. Hồ tử của nhà Trương Thiết tượng ở thôn đông chúng ta nhỏ hơn huynh một tuổi. Người ta là tam đẳng tư chất, tu luyện cùng lúc với huynh mà bây giờ đã Hoán Linh thành công rồi. Trương Hồ Tử đã khoe khoang với chúng ta nhiều lần. Nếu huynh không Hoán Linh nữa, đệ e là lần sau chúng ta sẽ không đánh lại hần ta.

Dương Quân Sơn nhảy xuống mép giường, đi tới trước mặt Nhị đệ, mỉm cười vỗ vỗ vào vai của hần, nói:

- Yên tâm đi, không có việc gì.

Dứt lời, hần liền đi tới phòng mình, đẩy cửa bước vào, để lại Dương Quân Bình buồn bực vì bị đại ca vỗ vào vai, quay đầu nhìn theo bóng lưng của Dương Quân Sơn, sau đó hần đi ra ngoài, miệng lẩm bẩm, không biết đang nói cái gì.

Ngoài phòng, Dương Điền Cương vừa mới hút xong dọc tẩu, đang ngồi gõ cốc cốc vào đầu yên đại oa, khói bụi bay ra ngoài tứ phía.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Tiên Linh (2)

Cái Yên Đại Oa bằng phong ma đồng này chính là Dương Điền Cương nhờ Tam cô cô của Dương Quân Sơn là Dương Điền Phương cậy mối quan hệ vất vả lắm mới có được một món thượng phẩm pháp khí. Vì món thượng phẩm pháp khí này mà Dương Điền Cương gần tiêu tốn một nửa của cải. Do đó nhà của Dương Quân Sơn phải trải qua một thời gian kham khổ. Cho tới ba năm trước, Dương Điền Cương tách ra riêng sống một mình, đi tới Mộng Du huyện Hoang Thổ trấn Thổ Khâu thôn này làm Thôn chính mới dần dần có chuyển biến tốt.

Yên Đại Oa của Dương Điền Cương có treo hai cái túi nhỏ. Một cái được may bằng vải đen bình thường, bên trong chứa một túi sợi thuốc to. Lúc bình thường, hần dùng thuốc này để hút. Túi nhỏ còn lại được may bằng gấm, có vẽ khô quất.

Nhưng Dương Quân Sơn biết trong chiếc túi gấm này chứa một loại thuốc là pháp giai hạ phẩm linh thảo, tên là Hàn Ngọc Yên Diệp. Khi hút vào miệng, một hơi lạnh như băng sẽ mang theo linh khí nhân nhậ, khiến cho người hút có cảm giác vui vẻ, thoải mái. Đó là thứ thuốc mà xưa nay khi Dương Đình Cương gặp chuyện vui, khi cao hứng, hoặc là có khách tới thăm thì mới hút.

Ngoài ra Dương Quân Sơn còn biết cha mình sử dụng chiếc túi gấm này không chỉ để chứa hàn ngọc yên ti mà thôi, chiếc túi gấm này đồng thời còn là một túi trữ vật nhỏ, bên trong chứa nhiều thứ còn to hơn nhiều lần so với chiếc túi gấm ấy.

Thấy được Dương Quân Sơn đi ra, Dương Điền Cương liền rút sợi thuốc trong tẩu ra, sau đó dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ chà xát, ánh lửa lập lòe, tẩu thuốc lập tức cháy lên, rít hai hơi, sau đó phả ra một làn khói trắng, nhìn Dương Quân Sơn, hỏi:

- Suy nghĩ kỹ chưa?

Dương Quân Sơn sắc mặt non nớt, nhưng thần sắc lại kiên nghị, gật đầu đáp:

- Nghĩ kỹ rồi, phải đi Bách Tước sơn!

- Đi cái gì mà đi! Đi cái gì mà đi?

Hàn Tú Mai hơi hoảng loạn, từ phòng bếp mau chóng bước ra ngoài lớn tiếng la hét, tay vung lên, hai bàn tay ướt nước lập tức khô nhanh, sau đó đưa một ngón tay chỉ vào trán của Dương Quân Sơn, mắng:

- Thằng nhóc con, biết Bách Tước sơn là chỗ nào không? Những tông môn đại hộ không ai có hảo tâm, nói thì dễ nghe cấp cơ hội cho tất cả mọi người, nhưng chỉ cho những đứa trẻ đi vào, không cho người lớn đi theo. Vậy có khác gì chịu chết? Không cho phép đi, không cho phép đi. Nếu đi lão nương đánh gãy hai chân người!

Dương Quân Sơn tránh né ngón tay của mẹ. Nhưng bất kể cho hắn tránh né thế nào, Hàn Tú Mai vẫn chỉ tay trúng vào trán của hắn một cách chuẩn xác. Dương Quân Sơn chỉ còn cách lấy tay che trước trán, kêu lên:

- Ai nha, đau, đau, mẹ yên tâm, không có việc gì đâu

Hàn Tú Mai nghe xong lại càng tức giận hơn, thu ngón tay về, không cho Dương Quân Sơn cơ hội, nhanh chóng bộp tay vào sau ót của hắn, làm hắn loạn choạng, quất:

- Thằng nhóc con biết cái gì, mẹ nuôi người lớn như vậy dễ dàng lắm hay sao? Cha người bỏ bao công sức mới tìm được cho người Thổ Hoàng thạch mà người không dùng, lại đi Bách Tước sơn! Cho dù người có bản lĩnh từ Bách Tước sơn trở về, chẳng lẽ có thể tìm được Tiên Linh tốt hơn Thổ Hoàng thạch? Nơi ấy đã sớm có không biết bao nhiêu người cướp đoạt rồi, làm gì còn lại thứ tốt nào!

Dương Quân Sơn chỉ cười "Hắc hắc", giả vờ ngây ngô. Làm sao Hàn Tú Mai không hiểu là con trai đã quyết định rồi, chiều này là hắn dùng để chống cự với nàng, trong lòng lo lắng đành phải khẩn cầu Dương Điền Cương giúp đỡ, nói:

- Ông à, ông nói gì đi chứ?

Dương Điền Cương thờ khói phì phò, khói mù lượn lờ che gương mặt của ông, sau đó mới chậm rãi hỏi Dương Quân Sơn:

- Bình thường từ trước đến nay con ít để ý đến chuyện đó, thuật bản cung tên con luyện một năm rồi, có phải là vì đi Bách Tước sơn?

Dương Quân Sơn gãi đầu, cười hắc hắc, đáp:

- Dạ vâng!

Dương Điền Cương im lặng rít thuốc phì phò. Dương Quân Bình và Dương Quân Hinh từ trong nhà đi ra cũng không dám lên tiếng. Mọi người trong nhà đứng giữa sân chờ quyết định của Dương Điền Cương.

Sau khi hút xong một hơi thuốc, Dương Điền Cương dụi tàn thuốc, nhìn Dương Quân Sơn rồi nói:

- Vậy cứ đi đi!

Hàn Tú Mai vừa nghe xong vội lớn tiếng nói:

- Ông à, ông..

Dương Điền Cương khoát tay, cắt lời Hàn Tú Mai:

- Được rồi, thằng lớn rất ít khi làm chuyện gì mà bỏ thời gian chuyên chú lâu như vậy. Nếu nó đã bắt đầu chuẩn bị đi Bách Tước sơn từ một năm trước, còn luyện thuật bản cung tên, ba ngày sau ta dẫn nó tới đó là được.

Thấy Hàn Tú Mai vẫn chưa yên lòng, Dương Điền Cương lại nói:

- Đến lúc đó chẳng qua là để cho nó đi dạo bên ngoài Bách Tước sơn, sẽ không có nguy hiểm gì lớn, cùng lắm là không thu hoạch được gì!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-1: Linh quyết (1)

Đêm xuống, Dương Quân Sơn lặng lẽ đi đến bên giếng ở vườn rau sau nhà.

Dọc theo miệng giếng được xây bằng đá xanh gờ lên. Miệng giếng có cái ròng rọc kéo nước, thò đầu nhìn xuống đáy giếng, một hơi lạnh thấu xương ập vào mặt, làm cho tinh thần Dương Quân Sơn vốn đang uể oải vì ban đêm lập tức phấn chấn.

Giếng này là khi cả nhà Dương Điền Cương dời đến Thổ Khâu thôn đã tự đào. Lúc trước Dương Điền Cương nhờ sức gia tộc đã mưu đạt được chức thôn chính của Thổ Khâu thôn. Sau khi phân chia điền sản, Dương Điền Cương được phân một số điền địa, đã đào ba cái giếng để lấy nước tưới.

Dương Điền Cương không ngờ là vận may của hắn bắt đầu chuyển biến tốt sau khi ra riêng. Khi đào cái giếng thứ ba, đột nhiên từ trong giếng ủa ra một cỗ linh khí nhàn nhạt!

Đây là chuyện vô cùng bất ngờ!

Mặc dù nước trong giếng ấy linh khí đậm bạc đáng thương, nhưng đối với việc đồng áng ở Thổ Khâu thôn thì cái Linh tinh này có giá trị khó có thể lường được.

Vì có một vị Thôn chính tự nhiên từ trên trời giáng xuống, Linh Canh nông của Thổ Khâu thôn đã có chút dịch ý với Dương Điền Cương. Hiện giờ có thêm cái Linh tinh này, họ đã liên hợp lại với nhau triển khai một trận tranh đấu vô cùng thảm khốc.

Dương Điền Cương bằng vào tu vi Vũ Nhân cảnh mới tiến giai vào Đệ nhị giai là Hóa Sát Khí. Cùng vợ Hàn Tú Mai tu vi đạt đến Phàm Nhân cảnh tầng thứ năm, sử dụng Thi Tiên Thuật, cộng thêm hai vị huynh đệ trong tộc hỗ trợ, đã cầm trong tay thượng phẩm pháp khí Yên Đại Oa tổn cả nửa gia tài để đổi lấy, luân phiên đập bẻ răng cửa của hai người, vỡ xương bả vai của bốn người, gãy cánh tay của năm người và đùi của một người, lúc này mới chấn nhiếp trên dưới toàn bộ Thổ Khâu thôn. Ông ta chẳng những bảo vệ được cái Linh tinh này, hơn nữa còn dựng nên uy danh hiển hách đệ nhất cao thủ của Thổ Khâu thôn, không còn có người nào dám tỏ ý thêm muốn đến vị trí Thôn chính của ông ta nữa.

Sau đó Dương Điền Cương đã dứt khoát dời nhà đến cạnh cái Linh tinh này, ngày đêm bảo vệ. Quả nhiên Linh tinh đã trở thành bảo bối trấn trạch của Dương gia.

Nhờ vào nước tưới của Linh tinh này, việc trồng trọt linh cốc của Dương Điền Cương luôn tốt hơn và thu hoạch được nhiều hơn so với những nhà khác hoặc là ba đầu, hoặc là năm đầu. Qua ba năm, gia cảnh của nhà ông ta dần dần có chuyển biến tốt.

Một năm trước, Dương Quân Sơn quay trở về Thần Du huyện, tham gia kiểm nghiệm tư chất ở gia tộc, cho thấy trong cơ thể có hai cái Tiên Linh khiếu, bình xét thành tư chất tứ đẳng. Tư chất này có thể xem là không được tốt lắm.

Tư chất bẩm sinh là cửa ải thứ nhất của tu sĩ khi bước chân vào Tu Luyện giới. Ngưỡng cửa này mặc dù không coi là nhân tố quyết định một vị tu sĩ một thân tu hành có thể đạt đến cực hạn, nhưng nhân tố này vẫn được người ta xem trọng.

Nói một cách đại khái, tư chất bẩm sinh chỉ có hai loại. Một loại là trời sanh ra trong cơ thể đã có linh khiếu, có thể nạp linh khí của thiên địa vào tự thân. Loại khác dĩ nhiên là trong cơ thể không có linh khiếu, không có cách nào tự mình tu luyện. Dương Quân Sơn may mắn là trong cơ thể của hắn có hai cái linh khiếu, có thể tiến hành tu luyện.

Nhưng người trời sanh trong cơ thể đã có linh khiếu thực chất là dựa theo số linh khiếu nhiều ít trong cơ thể mà phân ra làm ngũ đẳng. Một người trong cơ thể tối đa chỉ có năm cái linh khiếu, tư chất như vậy dĩ nhiên là hạt giống đệ nhất đẳng. Điều này cho thấy, Dương Quân Sơn có tư chất tứ đẳng, chỉ tốt hơn một bậc so với người đứng hàng chót nhất mà thôi.

Tu luyện một năm, Dương Quân Sơn miên cưỡng nắm bắt được linh khí nhàn nhạt tồn tại ở trong không khí, đồng thời dẫn vào cơ thể của mình. Đây là cảnh giới thứ nhất của Phàm Nhân cảnh: Dẫn Linh Khí.

Lúc này Dương Quân Sơn ngồi xếp bằng trên đá xanh cạnh giếng, nhắm mắt thu liễm tâm thần, trong miệng lẩm bẩm, cảm thụ được hai Tiên Linh khiếu trong cơ thể, dựa theo trong ký ức của kiếp trước, từng đạo công pháp pháp quyết, bắt đầu sử dụng linh khí đậm bạc tràn mát ra từ miệng giếng đánh thức Tiên Linh khiếu. Đây là đệ nhị trọng trong Phàm Nhân cảnh cảnh giới: Hoán Tiên Linh.

Lúc này, Dương Quân Sơn muốn lên Phàm Nhân cảnh Đệ nhị trọng còn kém rất xa, trên thực tế chỉ bằng vào tư chất tứ đẳng của Dương Quân Sơn, muốn chỉ thông qua hấp nạp linh khí để khai mở Phàm Nhân cảnh Đệ nhị trọng cảnh giới, tất nhiên là một quá trình rất đòi hỏi thời gian dài.

Bởi vậy, Tiên Linh Chi Vật rất cần để rút ngắn thời gian tu sĩ lên cấp Đệ nhị trọng. Đây cũng là ngọn nguồn danh xưng của cảnh giới Đệ nhị trọng Hoán

Tiên Linh.

Trong ký ức của kiếp trước, Dương Quân Sơn bị bình xét thành tứ đẳng tư chất. Sau đó không cam lòng, khổ luyện tài bắn cung suốt một năm, chuẩn bị tham gia bãi săn ở Bách Tước sơn. Một năm sau, không ngờ thiếu chút nữa chết dưới cú húc của một con Dã Trư hung thú, nhưng không phải là hấn không có thu hoạch, cuối cùng vô tình cũng lấy được một món Hạ Phẩm Tiên Linh, ừ ừ âu sầu trở về nhà, vẫn luyện hóa khối Thổ Hoàng thạch kia để lên cấp Đệ nhị trọng cảnh giới.

Lần này Dương Quân Sơn lại đi Bách Tước sơn, dĩ nhiên sẽ không thất bại như đời trước. Thực ra Dương Quân Sơn đi lần này là có mưu tính lớn.

Nhưng cái gọi là lâm trận mới mài guom, tuy thời gian còn lại chỉ có ba ngày, Dương Quân Sơn vẫn cố gắng tăng lên một phần thực lực.

Phàm Nhân cảnh cộng phân ra làm ngũ trọng, theo thứ tự là tầng thứ nhất Dẫn Linh Khí, Đệ nhị trọng Hoán Tiên Linh, đệ tam trọng Khai Linh Khiếu, đệ tứ trọng Điện Tiên Căn, đệ ngũ trọng Thi Tiên Thuật. Lúc này tuy Dương Quân Sơn đã tu luyện một năm, nhưng Phàm Nhân cảnh đệ nhất trọng Hoán Tiên Linh chẳng qua hấn vừa mới tu thành, muốn đạt đến viên mãn còn kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2: Linh quyết (2)

Dương gia đều có công pháp gia truyền, gọi là "Phúc Thổ Linh Quyết". Theo truyền thuyết chính là do giản hóa từ chân truyền pháp quyết "Phúc Địa Bảo Quyết" của Hám Thiên Tông mà ra. Không biết là thật hay giả, nhưng bộ linh quyết này được truyền thụ rất nhiều ở các phương thế lực dưới quyền quản hạt của Hám Thiên Tông tại Du quận.

Vì Dương Quân Sơn là con cháu dòng chính của Dương Thị Gia Tộc của Thần Du huyện Thanh Thạch trấn, tuy rằng tư chất tu luyện hơi kém, nhưng cũng được truyền thụ "Phúc Thổ Linh Quyết". Nếu là con cháu dòng thứ của Dương thị, chỉ có thể tiếp thu truyền thụ thấp hơn "Phúc Thổ Pháp Quyết" mà thôi.

Dương Quân Sơn bắt đầu tu luyện "Phúc Địa Linh Quyết", sau đó do Dương Điền Cương chỉ dạy. Một năm trôi qua, mặc dù Dương Quân Sơn tu luyện không được cần cù lắm, nhưng cũng không lười biếng. Bởi vì có tư chất tứ đẳng, tu luyện tiến triển vô cùng chậm chạp, miễn cưỡng tu thành cảnh giới tầng thứ nhất. Vì thế Dương Quân Sơn đối với Tiên Linh Chí Vật ở bãi săn Bách Tước sơn lần này càng trở nên khẩn trương hơn.

Trong quá trình tu luyện của tu sĩ trong phương thế giới này, tư chất bẩm sinh rất trọng yếu, nhưng tuyệt đối không phải là yếu tố mang tính quyết định. Một vị tu sĩ có thể đi bao xa ở trong Tu Luyện Giới cuối cùng vẫn còn xem xét trên nhiều phương diện tổng hợp lại. Dương Quân Sơn kiếp trước trải qua hơn trăm năm kinh nghiệm, giờ này đủ có thể lợi dụng hết mức, khiến cho tương lai của hấn có được một bước tiến xa hơn trong thế giới này.

Lúc này không phải Dương Quân Sơn tu luyện "Phúc Thổ Linh Quyết" do Dương gia gia truyền công pháp, mà là từ ký ức còn sót lại của kiếp trước, một thiên công pháp lấy được từ tay của một đệ tử Hám Thiên Tông, tên là "Mậu Thổ Linh Quyết". Dương Quân Sơn muốn thừa dịp mình tu luyện chưa sâu, nhanh chóng tu luyện linh khí có được từ pháp quyết này, dần dần thay thế cái trước, nếu không đợi cho đến khi hấn vượt qua cửa ải Hoán Tiên Linh rồi, muốn thay đổi công pháp xem ra vô cùng khó khăn.

Phàm là công pháp tu luyện, pháp quyết không so được với linh quyết. Trên linh quyết còn có bảo quyết trong truyền thuyết.

Sau khi tu luyện "Phúc Thổ Pháp Quyết" còn có thể thay đổi lên cấp "Phúc Thổ Linh Quyết". Sau khi tiếp tục đổi mới tiến thêm cấp "Phúc Địa Bảo Quyết", đây là một tầng công pháp có phẩm bậc cao hơn so với "Mậu Thổ Linh Quyết" mà Dương Quân Sơn tu luyện.

Dương gia gia truyền "Phúc Địa Linh Quyết" và "Mậu Thổ Linh Quyết" mà hiện nay Dương Quân Sơn đang tu luyện, mặc dù cùng truyền thừa của Hám Thiên Tông, nhưng đây là hai loại công pháp không hề liên hệ với nhau.

Trên "Phúc Địa Linh Quyết" còn có "Phúc Địa Bảo Quyết". Chính là công pháp tiền giai của cái trước, nhưng đó là bí mật bất truyền của Hám Thiên Tông. Dương gia mấy lần muốn tìm mà không thể được. Chẳng qua Dương gia chỉ là vọng tộc của một trấn mà thôi.

Theo tu sĩ kiếp trước truyền thụ "Mậu Thổ Linh Quyết" cho Dương Quân Sơn, trên "Mậu Thổ Linh Quyết" mà hiện tại hấn đang tu luyện còn có "Mậu Thổ Bảo Quyết". Mặc dù "Mậu Thổ Bảo Quyết" có phẩm bậc dưới "Phúc Địa Bảo Quyết" trong Hám Thiên Tông, nhưng cũng là bí mật bất truyền của Hám Thiên Tông.

Công pháp phẩm bậc phân chia có căn cứ dựa trên việc có thể tu luyện đến cực hạn hay không mà căn cứ tốc độ tu luyện, khác biệt về trình độ khó dễ, công pháp phẩm bậc giống nhau cũng có thể phân ra cao thấp.

Lợi dụng lấy "Phúc Địa Bảo Quyết" và "Mậu Thổ Bảo Quyết" làm thí dụ, hai cái này đều là công pháp chân truyền của Hám Thiên Tông, đều có thể khiến cho tu sĩ tu luyện đến Chân Nhân cảnh. Nhưng tốc độ tu luyện của cái trước nhanh hơn một chút. Quá trình tu luyện cũng tương đối dễ dàng hơn. Bởi vậy cái trước bị bình xét thành bảo quyết trung phẩm.

Trong khi đó, tốc độ tu luyện của cái sau ở Hám Thiên Tông được coi là chậm có tiếng. Hơn nữa quá trình tu luyện lại có nhiều điều kiện hà khắc. Có thể nói nó là một loại khiến người ta vô đầu bức tai trong công pháp chân truyền của Hám Thiên Tông. Do vậy không có ai trong Hám Thiên Tông muốn lựa chọn tu luyện bộ công pháp này. Trong bảo quyết cũng chỉ định danh là hạ phẩm.

Nhưng Dương Quân Sơn lại từ Hám Thiên Tông đệ tử kiếp trước truyền thụ "Mậu Thổ Linh Quyết" cho hắn, biết được "Mậu Thổ Linh Quyết" tiền giai công pháp là "Mậu Thổ Bảo Quyết" trên đó nữa. Hám Thiên Tông còn có một công quyết cao cấp hơn để tiền giai nối liền thành một mạch. Đây chính là công quyết truyền thừa chính thống và chân chính của Hám Thiên Tông. Chỉ có điều đạo công quyết cao cấp hơn ở Hám Thiên Tông một mực chưa bị phát hiện, khiến cho truyền thừa trọn vẹn xuất hiện thiếu sót. Đây cũng là nguyên nhân mà có rất ít đệ tử Hám Thiên Tông muốn tu luyện "Mậu Thổ Bảo Quyết".

Bộ công quyết này đã từng xuất hiện vào lúc Hám Thiên Tông bị diệt tông hủy phái. Nhưng rất nhanh sau đó trong quá trình tranh đấu đã bị đánh cho vỡ vụn, cuối cùng hoàn toàn thất truyền.

Gió đêm phơ phất, Dương Quân Sơn nỗ lực vận chuyển "Mậu Thổ Linh Quyết" trên đá xanh bên giếng, sau một năm tu luyện tích súc, điểm linh khí mỏng manh trong người từ từ bị linh quyết mới ngưng tụ thành linh khí đồng hóa. Hơn nữa vì tu luyện linh quyết mới, linh khí luyện lại này kinh qua lần nữa ngưng tụ nén ép chỉ còn lại một nửa.

Dương Quân Sơn âm thầm cười khổ. Đây là nguyên nhân mà "Mậu Thổ Linh Quyết", không được người ta ưa thích. Một lượng lớn linh khí dùng hết khả năng để áp súc, so sánh với linh quyết của hắn có tốc độ tu luyện tự nhiên giảm đi rất nhiều. Một bộ linh quyết tu luyện đã gian nan như thế, có thể tưởng tượng được bộ "Mậu Thổ Bảo Quyết" kia tu luyện còn khó khăn tới mức nào, khiến cho người khác giận đến sôi trào. Khó trách không có ai ở Hám Thiên Tông muốn tu luyện bộ linh quyết này.

Dương Quân Sơn nhanh chóng phát hiện linh khí do "Mậu Thổ Linh Quyết" ngưng tụ thành đích xác là tinh thuần hơn trước mấy lần. Có nghĩa là trong tương lai khi giao thủ cùng địch nhân, song phương thi triển pháp thuật giống nhau, nhất định là Dương Quân Sơn sẽ có uy lực lớn hơn đối thủ, mà tự thân tiêu hao còn ít hơn so với đối thủ!

Dĩ nhiên, vận chuyển "Mậu Thổ Linh Quyết" đối với việc thu nạp linh khí cũng nhanh hơn. Theo Dương Quân Sơn đánh giá, tu luyện "Mậu Thổ Linh Quyết" hấp nạp linh khí tốc độ ít nhất so với trước đây tu luyện "Phúc Thổ Linh Quyết" hết một phần tư. Nhưng một khi kinh qua áp súc ngưng tụ lại, thì không thể nhanh hơn so với "Mậu Thổ Linh Quyết".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-1: Ngọc tộ (1)

Tu luyện từ trước tới giờ không phải là chuyện thích thú gì. Khô khan chẳng qua là chuyện thứ yếu, thu liễm đồng thời ngưng tụ linh khí, sau đó cảm ngộ Tiên Linh khiếu, đây chính là một quá trình thống khổ. Linh khí nhập vào trong cơ thể, thời khắc nào cũng có cảm giác có một người cầm cái dùi đâm vào thân thể mình, hết sức thống khổ và khó chịu.

Nhưng Dương Quân Sơn nhanh chóng phát hiện được một việc làm cho hắn mừng rỡ. Hắn vốn cần dùng "Mậu Thổ Linh Quyết" để thay thế "Phúc Thổ Linh Quyết". Trước tiên nên làm chính là phải đem Phúc Thổ Linh Khí suốt một năm tu luyện chuyển hóa thành Mậu Thổ Linh Khí mới đúng.

Trong quá trình Tu Luyện, Dương Quân Sơn lại phát hiện hắn vừa lần nữa ngưng tụ chuyển hóa Phúc Thổ Linh Khí, đồng thời còn thu hút linh khí đậm bạc tản ra từ linh tinh đó, ngưng tụ thành Mậu Thổ Linh Khí. Hay nói cách khác, trong quá trình tu luyện, Dương Quân Sơn không ngờ lại có thể nhất tâm nhị dụng!

Càng nghĩ Dương Quân Sơn càng quy kết tất cả những chuyện này cho những gì đã trải qua. Trong thế giới đó, tuy rằng Dương Quân Sơn có tư chất bình thường, cả đời long đong, nhưng thất tha thất thểu một đường đầy tu vi lên tới Vũ Nhân cảnh tầng thứ tư.

Hoặc có thể là do kiếp trước trải qua nhiều gian khổ, Dương Quân Sơn mới có thể có được cảm giác và tâm trí vượt xa hẳn so với tuổi tác hiện tại của hắn, có thể thoải mái tu luyện, tâm phân ra làm hai.

Đôi khi ngay cả Dương Quân Sơn cũng không biết rõ rốt cuộc là tự bản thân mình thật sự mang theo ký ức cả đời sống lại, hay chỉ là tiên đoán từ trong giấc mộng. Nhưng Dương Quân Sơn có thể xác nhận những cảnh diễn ra trong mơ quả thực có ảnh hưởng rất rõ ràng với tự thân.

Thí dụ như so với bạn bè cùng lứa tuổi thì độ thành thực trong tâm trí của hắn cao hơn, vừa tu luyện xong "Mậu Thổ Bảo Quyết". Hay hắn có thể phân tâm sử dụng hai việc khác nhau.

Đêm nay Dương Quân Sơn tu luyện đến lúc trắng lên giữa trời mới mới xong. Không phải là hắn cảm thấy chán ghét tu luyện, mà hiện tại thân thể đã đạt đến mức độ cực hạn do chịu đựng linh khí ngưng tụ.

Có thể nói nhục thân của hắn không đủ mạnh mẽ. Nếu không bằng vào ý chí vượt xa so với bạn cùng lứa của hắn, Dương Quân Sơn có thể kiên trì lâu hơn. Nhưng nói đi nói lại dù sao Dương Quân Sơn chỉ mới mười hai tuổi, với sức lực hiện giờ của hắn, kéo dẫn cây Tang Mộc cung mộc thạch xem ra

đã không tệ rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Quân Sơn thức dậy thật sớm, đã trông thấy Nhị đệ Dương Quân Bình và tiểu muội Dương Quân Hinh đang đánh một bộ quyền thuật ở sân trước.

Bộ quyền thuật này gọi là "Mãng Ngưu Quyền". Chính là quyền thuật gia truyền của Dương gia tử đệ, chủ yếu dùng để rèn luyện lực lượng của thân thể. Mỗi vị Dương gia tử đệ từ nhỏ đã được học loại quyền thuật này dùng để rèn độ rắn chắc của cơ thể. Ngay cả Dương Quân Hinh mới bảy tuổi rưỡi cũng không ngoại lệ.

Thấy Dương Quân Sơn từ trong nhà đi ra, Dương Quân Hinh đã đánh bộ Mãng Ngưu Quyền đến mức thở hổn hển, nhân cơ hội này liền ngừng tay, kêu lên:

- Tốt, đại ca lại lười biếng rồi. Lần nào cũng đều ngủ nướng trên giường!

Hàn Tú Mai đang chuẩn bị điểm tâm, nghe vậy từ phòng bếp đưa đầu ra ngoài, nói:

- Tiểu nha đầu không được lười biếng, đại ca ngươi kiểm tra Tiên Linh khiêu. Tối hôm qua dụng công tu luyện, sáng sớm dậy trễ hơn một chút. Đợi đến khi nhị ca của con và con qua mười tuổi, sau khi kiểm tra Tiên Linh khiêu xong, buổi tối cũng phải ra hậu viện tu luyện bên cạnh linh tinh.

Dương Quân Sơn dùng nước lạnh lau mặt, làm mặt xấu cho tiểu muội xem, sau đó cũng chuẩn bị tư thế luyện bài Mãng Ngưu Quyền cùng với đệ đệ và muội muội.

Dương Quân Sơn thi triển thanh thế Mãng Ngưu Quyền cũng khác biệt hơn hai vị đệ đệ và muội muội của hắn. Mỗi khi Dương Quân Sơn phát ra một quyền, lập tức hét lớn một tiếng giống như một con nghé vậy, dưới chân dùng lực, thắt lưng và bụng cũng dùng lực, song chưởng đánh ra, ngay cả căn cổ đều phải dùng sức, thậm chí hai mắt cũng trợn tròn do phải rống lớn. Quả thật có một cỗ khí phách không sợ cọp.

Nếu so sánh, Mãng Ngưu Quyền của Dương Quân Bình giống như một con trâu gầy, lực lượng kém quá xa; Còn Dương Quân Hinh dứt khoát chính là một con trâu nhỏ mới sinh, lao đảo nghiêng ngã vẫn còn đang học bước, đánh ra động tác võ thuật cho đẹp mà thôi.

Mặc dù Mãng Ngưu Quyền của Dương Quân Sơn có trình độ xa hơn hai vị đệ đệ muội muội, ngày hôm nay luyện tập cũng khác biệt, có lẽ vì hắn đã từng trải qua cả đời, hoặc vì tối qua tu luyện "Mậu Thổ Bảo Quyết", Dương Quân Sơn cảm giác Mãng Ngưu Quyền của mình đánh ra có quyền thế kinh lực rất tăng trưởng, chiêu thức dị thường lão luyện mượt mà, dường như đã luyện tập một thời gian rất dài vậy.

Quyền thuật của Dương Quân Sơn tiến bộ chẳng những đã sớm dẫn tới sự chú ý của Hàn Tú Mai, mà Dương Quân Bình và Dương Quân Hinh cũng cảm thấy Dương Quân Sơn ngày hôm nay rất khác biệt, không tự chủ được dùng quyền cước lại, bắt đầu nhìn từng chiêu từng thức mà Dương Quân Sơn đang diễn luyện Mãng Ngưu Quyền.

- Hắc,... cấp...!

Mỗi một quyền đánh ra đều được Dương Quân Sơn kèm theo một tiếng gầm to. Thậm chí hắn có thể cảm thấy trong quá trình thi triển Mãng Ngưu Quyền, mỗi một khối bắp thịt trên người đều bị kéo giãn ra. Từng sợi gân lớn từ dưới da toàn tâm toàn ý: hắn có thể cảm nhận rõ ràng được lực lượng tự thân đang tăng cường, tính dai cũng tăng thêm.

Trên thực tế Mãng Ngưu Quyền không được xem là quyền thuật cao minh dùng để luyện thể, chỉ có thể dùng để tráng kiện da thịt, nhiều nhất chẳng qua là hạ phẩm Luyện Thể thuật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-2: Ngọc tệ (2)

Kiếp trước Dương Quân Sơn chỉ biết một bộ trung phẩm Luyện Thể thuật, gọi là "Địa Côn Quyền", đủ dùng để rèn luyện gân cốt, mạnh hơn Mãng Ngưu Quyền nhiều. Bộ quyền thuật này lúc thi triển cần phải nằm trên đất nhào lộn những động tác khác biệt, bất kể ra sao thì nhìn cũng có vẻ thảm hại dị thường.

Đánh xong bị Mãng Ngưu Quyền, Dương Quân Sơn toát hết mồ, dùng nước lạnh lau qua, thì nghe Hàn Tú Mai vui vẻ nói:

- Sơn nhi luyện Mãng Ngưu Quyền đã vào trong bì nhục rồi!

Dương Quân Sơn hiểu trình độ mà bản thân mình đã đạt được, cười nói:

- Hải nhi có thể xem như khai khiếu rồi chứ, dù sao phải đi Bách Tước sơn. Nếu không có gì tiến bộ thì sao được!

Nhắc tới Bách Tước sơn, Hàn Tú Mai không thích. Nhưng nàng thấy con trai của mình mừng rỡ vui thế, nên không nỡ dội nước lạnh, vì thế miễn cưỡng cười nói:

- Mau nghỉ ngơi một chút đi, chờ cha con về ăn cơm. Hôm nay là Linh Mễ thang, bánh linh mạch đảm bảo ăn đủ!

Nhị đệ và tiểu muội nghe xong lập tức cao hứng nhảy bắn cả lên. Tuy gia cảnh nhà Dương Quân Sơn dư dả, nhưng cũng không thể ăn linh mễ linh mạch một ngày ba bữa. Vì chỉ sợ một ngày kia Dương Quân Sơn đi Bách Tước sơn.

Linh cốc linh mạch được xem là một loại pháp giải hạ phẩm linh thảo, bởi vì trong linh thảo nó được trồng với sản lượng lớn. Hơn nữa lại chứa một số ít linh khí dễ dàng hấp thu, vì thế nó được tu sĩ dùng làm thức ăn chủ yếu no bụng.

Nhưng cái gọi là sản lượng lớn cũng tương đối với các loại linh thảo khác. Linh Canh nông chủ yếu là trồng trọt linh cốc mà sống, nhưng so với ngũ cốc bình thường thì có rất nhiều điều kiện hà khắc. Bởi vậy Linh Canh nông bình thường nếu muốn khiến cho linh cốc tự cấp tự túc cũng không dễ dàng. Hầu hết vẫn trồng ngũ cốc bình thường, sau đó sẽ trồng phụ thêm các loại linh cốc.

Nhà gia cảnh nhà Dương Quân Sơn giàu có ở Thổ Khâu thôn, Hàn Tú Mai lo liệu việc nhà, chẳng qua là mỗi buổi trưa mới dùng linh mễ linh thái làm thức ăn chính, buổi tối phần nhiều là linh mễ và thóc tạ bình thường để hợp thành cơm, sáng sớm là đồ ăn bình thường, ngày mùa thì tính toán khác.

Dương Quân Sơn đánh xong bài Mãng Ngưu Quyền vẫn không thấy Dương Điền Cương đi ra, liền hỏi:

- Mẹ, cha đâu rồi?

Hàn Tú Mai chỉ ra sau nhà, nói:

- Ở sau viện đó. Hôm nay là chợ phiên của Hoang Thổ trấn. Cha con chuẩn bị đi lên trấn, hiện đang lấy cỏ khô cho ngựa thồ.

- Hôm nay là chợ phiên trên trấn?

Dương Quân Sơn vui mừng hỏi:

- Con và cha cùng đi nhé!

Hàn Tú Mai tỏ ý đã sớm biết con mình sẽ vui mừng như vậy, nói:

- Ngựa thồ nhỏ của chúng ta đã cao bằng đầu người rồi, chờ con xem ra không thành vấn đề, chỉ cần cha con đồng ý là được.

Dương Quân Sơn nhoen miệng cười "Hắc hắc", lấy từ trên giá chiếc Tang Mộc cung mà mấy hôm trước Dương Điền Cương đã đưa cho hắn. Tang Mộc cung này có lực kéo chừng một thạch có thừa, lúc mới mua Dương Quân Sơn mới chỉ có thể kéo ra bảy phân, giờ này có thể thoải mái kéo cong hình vầng trăng.

Lấy một bầu Trúc Vũ tiễn, Dương Quân Sơn đi ra ngoài ruộng lúa, nhìn thấy một hình nộm cách năm mươi bước, bắt đầu giương cung, lắp tên luyện bắn.

Vào lúc kéo cung, Dương Quân Sơn cảm thấy thuật bắn cung của mình có tiến bộ nhiều hơn so với Mãng Ngưu Quyền, dựa theo cảm giác quen thuộc đã lâu. Dương Quân Sơn liền tiếp bắn ra bảy mũi tên. Mỗi mũi tên đều trúng vào chính giữa hình nộm.

Nếu bình thường, mặc dù Dương Quân Sơn đã luyện bắn hơn một năm, nhưng mười cái Trúc Vũ tiễn này ở ngoài năm mươi bước có thể bắn trúng hồng tâm vài ba lần đã không tệ rồi.

Dương Quân Sơn chợt động tâm, sáng sớm hôm nay Mãng Ngưu Quyền đột nhiên tiến bộ như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho mẹ kinh ngạc rồi. Hơn nữa tới hôm qua tu luyện bên giếng linh đến đêm khuya cũng không gạt được cha mẹ. Nếu như thuật bắn tên tăng tiến vùn vụt, e rằng ngay cả cha mẹ cũng sẽ hoài nghi mình không phải là con của họ nữa.

Dương Quân Sơn không khỏi cười khỏ, vì thế liền cố ý bắn sai mấy mũi tên. Một bầu 30 mũi Trúc Vũ tiễn, cuối cùng bắn trúng hồng tâm đạt 18 mũi, còn lại đều bắn vào chung quanh hồng tâm. Mặc dù vậy, thành tích của Dương Quân Sơn cũng coi là rất tốt.

- Tiến bộ không nhỏ!

Dương Quân Sơn thu toàn bộ tên từ trên hình nộm, thấy Dương Điền Cương đứng ở cửa viện, hiển nhiên trước đó đứng xem hắn luyện bắn.

Dương Điền Cương giờ chân lên đập đập đầu tẩu cho bay hết khói bụi, thuận tay nhổ một bụi cỏ mọc ven tường, quần vào ống hút thuốc để súc rửa, cười nói:

- Cha vốn còn chút bận tâm về sự an toàn khi con đi Bách Tước sơn. Xem ra chính con cũng có sự tự tin không ít rồi!

Dương Quân Sơn đắc ý cười cười, nói:

- Dạ đúng. Nếu hài nhi không nắm chắc, nào dám mạo hiểm đi Bách Tước sơn.

Dương Điền Cương dùng ống điều gỗ lên đầu Dương Quân Sơn một cái. Dương Quân Sơn đã biết trước nên vội tránh né, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát. Dương Điền Cương gõ không hề nhẹ, khiến Dương Quân Sơn nhăn mặt hít hà, luôn miệng kêu đau.

Dương Điền Cương cười "Hắc hắc", nói:

- Người cũng đừng đắc ý, thật muốn đi Bách Tước sơn, làm gì có người nào sẽ đứng yên làm bia bắt động cho người bắn. Bắn vật còn sống và bắn vật đã chết rất khác nhau.

Đương nhiên Dương Quân Sơn hiểu được những điều này. Thực ra hắn chỉ cần luyện tập một hai ngày là có thể khôi phục lại mấy phần trình độ ở kiếp trước, ứng phó với bãi săn ở Bách Tước cũng đủ.

Dương Điền Cương bắn ngón cái ra. Một khối vật thể sáng óng ánh bay về phía Dương Quân Sơn.

Dương Quân Sơn nhanh chóng nhận lấy vào tay. Khối vật thể hình vuông tròn mang theo linh khí tàn mát nhẹ nhàng trong lòng bàn tay. Lập tức Dương Quân Sơn vui mừng ra mặt, nói:

- Ngọc tề!

Dương Điền Cương quay người đi vào trong sân, nói:

- Ăn điểm tâm rồi đi chợ phiên một chuyến cùng cha. Đồng ngọc tề này là cha thưởng cho con, thích cái gì thì mua.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-1: Đồng bạn (1)

Dương Quân Sơn nhanh chân chạy vào căn phòng nhỏ của bản thân mình, lấy từ dưới gối ra một cái hộp gỗ nhỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, bên trong vang ra tiếng "rào rào rào rào".

Dương Quân Sơn mở hộp gỗ ra, có cỗ linh khí tàn mát không kém cái đồng ngọc tề trước bao nhiêu, nhưng giờ này Dương Quân Sơn có thể cảm giác được rõ ràng mặc dù lượng linh khí trong hộp gỗ tuy không nhỏ, nhưng so với đồng ngọc tề đó lại kém tinh thuần hơn.

Bên trong là một nửa hộp thạch tề có linh quang mờ. Những thạch tề này đều do Dương Quân Sơn tiết kiệm tiền tiêu vật được trong hai năm, đếm kỹ tổng cộng được một trăm lẻ ba đồng, cộng thêm đồng ngọc này chỉ được khoảng 200 đồng thạch tề lẻ, tương đương với giá của hai Đầu Linh cốc. Nhưng nếu chỉ mua thóc bình thường thì có thể mua đến hai thạch, đủ cho cậu bé tuổi thiếu niên nhờ nhờ như Dương Quân Sơn ăn trong nửa năm.

Trong đám bạn cùng lứa tuổi ở Thổ Khâu thôn, có thể thấy Dương Quân Sơn có chút tài sản. Ngặt nỗi hiện giờ Dương Quân Sơn mười hai tuổi, cơ thể lớn tương đối nhanh, tuy nhiên sau khi linh hồn trải qua trăm năm thương tang, thì 200 thạch tề này chẳng thể làm được gì cả!

Hàn Tú Mai đang thúc giục Dương Quân Sơn ăn điểm tâm. Dương Quân Sơn đành phải cất hộp gỗ lại, đợi lát nữa đi chợ phiên mang theo xem có thể mua được chút gì hữu dụng hay không.

Dương Quân Sơn mới vừa đi ra khỏi phòng nhỏ thì bị Nhị đệ kéo vạt áo lại. Nhìn Dương Quân Sơn thần sắc khẩn trương, Dương Quân Sơn hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Mẹ kêu ăn cơm đó, làm sao vậy?

Dương Quân Bình nói:

- Anh quên là hôm qua hứa sẽ giúp em dạy Trương Hồ từ một bài học hay sao. Hôm nay em đã hẹn với hắn. Anh đi chợ phiên thì ai sẽ đối phó với hắn? Em cùng Thiên Hải ca và Bảo Lượng ca không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói hắn sắp sửa Hoán Linh cái Tiên Linh khiêu thứ hai thành công rồi, khí lực so với trước khi tu luyện gia tăng chẳng những gấp đôi mà còn hơn thế nữa. Nếu luyện hóa Tiên Linh khiêu thứ hai cũng thành công, khí lực của hắn còn mạnh hơn nữa.

Lúc này Dương Quân Sơn còn lòng dạ nào đi tham dự vào mấy cuộc đánh nhau ấy, nói thẳng:

- Nói hắn dời ngày lại đi. Đợi ca đi chợ phiên về, nhất định đánh cho hắn rụng hết răng xuống đất!

Nói xong Dương Quân Sơn lại ngẩn ra, dường như ở kiếp trước cũng xảy ra một việc giống như vậy, dường như lúc đó mình cũng cự tuyệt Nhị đệ như bây giờ. Cuối cùng Nhị đệ vẫn quật cường đi đánh với người ta một trận. Kết quả vô cùng thảm bại. Sau đó gần hai, ba tháng sau huynh đệ hai người không ai nói với ai lời nào.

Nhưng lúc đó sau khi Dương Quân Sơn từ Bách Tước sơn quay trở về, lòng tự tin bị đá kích rất lớn, ngơ ngẩn ủ rũ một thời gian dài, không chú ý tới tình huống của Nhị đệ.

Thật ra thì lúc đó Dương Quân Sơn đã có địa vị so với bạn cùng lứa ở Thổ Khâu thôn, bởi vì danh tiếng sợ đánh mà xuống dốc không phanh. Thời điểm đó Dương Quân Sơn cũng quên luôn điều đó rồi.

Dương Quân Bình thấy đại ca không để ý tới chuyện của mình nên càng khấn trương, lại sợ bị Hàn Tú Mai nghe thấy nên không dám lớn tiếng âm ỉ, thấp giọng nói:

- Nhưng chúng em đặt tiền đó, nếu không tới là thua.

Dương Quân Sơn nghe vậy chợt dừng chân lại, quay đầu lại nói:

- Đám nít ranh còn bày đặt bắt đại ca ra bài bạc. Nói xem, áp bao nhiêu tiền?

Dương Quân Bình ngượng ngùng, cười nịnh nói:

- Mười thạch tệ, cộng thêm Hải ca cùng bảo lượng ca, tổng cộng 30 thạch tệ. Trương Hồ tử bên kia cũng ra 30 thạch tệ. Người nào thắng thì 30 thạch tệ liền thuộc về người đó.

Dương Quân Sơn đảo con ngươi một vòng, nói:

- Đem ca ca ta ra đánh cược mà lại không chia phần cho ta chút nào. Không được, thắng được tiền ta muốn một nửa!

Dương Quân Bình thần sắc vui mừng, nói:

- Ca, anh không đi chợ phiên nữa sao?

Dương Quân Sơn hừ hừ một tiếng, tỏ vẻ tự tin nói:

- Dọn dẹp thằng Trương Hồ tử ngu ngốc kia thì có bao lâu chứ. Ăn điểm tâm xong ngươi hẹn hán hẹn đi ra. Trong vòng một nén nhang ta sẽ đánh hán ngã quy, sau đó quay về đi chợ phiên cùng cha cũng không muộn!

Dương Quân Bình hiển nhiên không tin, hỏi:

- Một nén nhang?

Dương Quân Sơn thấy ánh mắt khó tin của em trai, lập tức không vui nói:

- Thế nào, không tin a. Ta đây cũng không đi. Các ngươi tự nghĩ biện pháp đi!

Dương Quân Bình thấy đại ca nổi nóng, vội vàng kéo Dương Quân Sơn đang dậm bước đi lại, nói:

- Tin, tin. Nhưng đại ca xem nếu thắng thì chia cho anh mười thạch tệ có được không?

- Cút đi!

Cơm linh mễ cùng linh diện được ba anh em Dương Quân Sơn ăn đến bụng căng tròn. Sau khi ăn xong Dương Quân Sơn cùng Dương Quân Bình thừa dịp Dương Điền Cương kiểm tra ngựa thồ, liền chạy ra khỏi nhà.

Dương Quân Bình vừa đi vừa trách:

- Ăn quá nhiều rồi. Anh nói xem, hôm nay sao mẹ lại lấy linh cốc làm cơm vậy. Ăn no như vậy làm sao đánh nhau với Trương Hồ tử được?

Dương Quân Sơn cười nhạo nói:

- Vừa rồi là ngươi ăn nhiều nhất, giống như quỷ chết đói dầu thai vậy.

Dương Thiên Hải cùng Dương Bảo Lượng tuổi không hơn kém bao nhiêu so với hai anh em Dương Quân Sơn. Bình thường thì họ là bạn chơi đùa cùng hai anh em Dương Quân Sơn. Dương Thiên Hải cùng Dương Quân Sơn đều cùng mười hai tuổi, tư chất kiểm nghiệm thuộc loại ngũ đẳng, kém hơn Dương Quân Sơn; Dương Bảo Lượng nhỏ hơn Dương Quân Sơn một tuổi, tư chất tứ đẳng bằng với Dương Quân Sơn, trên người có hai cái Tiên Linh khiếu.

Phụ thân của hai người là Dương Thiết Ngưu và Dương Thanh Ngưu đều là tộc nhận của Dương gia ở Thần Du huyện Thanh Thạch trấn, từ nhỏ đã giao hảo cùng Dương Điền Cương, có thể xem như là người hầu của Dương Điền Cương. Ba năm trước đây khi Dương Điền Cương ở riêng, vì lo cho Dương Điền Cương chức Thôn chính Hoang Thổ trấn Thổ Khâu thôn ở Mộng Du huyện, Dương Thiết Ngưu cùng Dương Thanh Ngưu hai người hợp kế lại, liền theo Dương Điền Cương tới nơi Thổ Khâu thôn này.

Chương 4-2: Đồng bạn (1)

Dương Quân Sơn nhanh chân chạy vào căn phòng nhỏ của bản thân mình, lấy từ dưới gối ra một cái hộp gỗ nhỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, bên trong vang ra tiếng "rào rào rào rào".

Dương Quân Sơn mở hộp gỗ ra, có cổ linh khí tản mát không kém cái đồng ngọc tề trước bao nhiêu, nhưng giờ này Dương Quân Sơn có thể cảm giác được rõ ràng mặc dù lượng linh khí trong hộp gỗ tuy không nhỏ, nhưng so với đồng ngọc tề đó lại kém tinh thuần hơn.

Bên trong là một nửa hộp thạch tề có linh quang mờ. Những thạch tề này đều do Dương Quân Sơn tiết kiệm tiền tiêu vật được trong hai năm, đếm kỹ tổng cộng được một trăm lẻ ba đồng, cộng thêm đồng ngọc này chỉ được khoảng 200 đồng thạch tề lẻ, tương đương với giá của hai Đầu Linh cốc. Nhưng nếu chỉ mua thóc bình thường thì có thể mua đến hai thạch, đủ cho cậu bé tuổi thiếu niên nhờ nhờ như Dương Quân Sơn ăn trong nửa năm.

Trong đám bạn cùng lứa tuổi ở Thổ Khâu thôn, có thể thấy Dương Quân Sơn có chút tài sản. Ngặt nổi hiện giờ Dương Quân Sơn mười hai tuổi, cơ thể lớn tương đối nhanh, tuy nhiên sau khi linh hồn trải qua trăm năm thương tang, thì 200 thạch tề này chẳng thể làm được gì cả!

Hàn Tú Mai đang thúc giục Dương Quân Sơn ăn điểm tâm. Dương Quân Sơn đành phải cất hộp gỗ lại, đợi lát nữa đi chợ phiên mang theo xem có thể mua được chút gì hữu dụng hay không.

Dương Quân Sơn mới vừa đi ra khỏi phòng nhỏ thì bị Nhị đệ kéo vạt áo lại. Nhìn Dương Quân Bình thần sắc khẩn trương, Dương Quân Sơn hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Mẹ kêu ăn cơm đó, làm sao vậy?

Dương Quân Bình nói:

- Anh quên là hôm qua hứa sẽ giúp em dạy Trương Hồ từ một bài học hay sao. Hôm nay em đã hẹn với hắn. Anh đi chợ phiên thì ai sẽ đối phó với hắn? Em cùng Thiên Hải ca và Bảo Lượng ca không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói hắn sắp sửa Hoán Linh cái Tiên Linh khiếu thứ hai thành công rồi, khí lực so với trước khi tu luyện gia tăng chẳng những gấp đôi mà còn hơn thế nữa. Nếu luyện hóa Tiên Linh khiếu thứ hai cũng thành công, khí lực của hắn còn mạnh hơn nữa.

Lúc này Dương Quân Sơn còn lòng dạ nào đi tham dự vào mấy cuộc đánh nhau ấy, nói thẳng:

- Nói hắn dời ngày lại đi. Đợi ca đi chợ phiên về, nhất định đánh cho hắn rụng hết răng xuống đất!

Nói xong Dương Quân Sơn lại ngăn ra, dường như ở kiếp trước cũng xảy ra một việc giống như vậy, dường như lúc đó mình cũng cự tuyệt Nhị đệ như bây giờ. Cuối cùng Nhị đệ vẫn quật cường đi đánh với người ta một trận. Kết quả vô cùng thảm bại. Sau đó gần hai, ba tháng sau huynh đệ hai người không ai nói với ai lời nào.

Nhưng lúc đó sau khi Dương Quân Sơn từ Bách Tước sơn quay trở về, lòng tự tin bị đã kích rất lớn, ngo ngẩn ừ rử một thời gian dài, không chú ý tới tình huống của Nhị đệ.

Thật ra thì lúc đó Dương Quân Sơn đã có địa vị so với bạn cùng lứa ở Thổ Khâu thôn, bởi vì danh tiếng sợ đánh mà xuống dốc không phanh. Thời điểm đó Dương Quân Sơn cũng quên luôn điều đó rồi.

Dương Quân Bình thấy đại ca không để ý tới chuyện của mình nên càng khẩn trương, lại sợ bị Hàn Tú Mai nghe thấy nên không dám lớn tiếng ầm ĩ, thấp giọng nói:

- Nhưng chúng em đặt tiền đó, nếu không tới là thua.

Dương Quân Sơn nghe vậy chợt dừng chân lại, quay đầu lại nói:

- Đám nít ranh còn bày đặt bắt đại ca ra bài bạc. Nói xem, áp bao nhiêu tiền?

Dương Quân Bình ngượng ngùng, cười nịnh nói:

- Mười thạch tề, cộng thêm Hải ca cùng bảo lượng ca, tổng cộng 30 thạch tề. Trương Hồ từ bên kia cũng ra 30 thạch tề. Người nào thắng thì 30 thạch tề liền thuộc về người đó.

Dương Quân Sơn đảo con ngươi một vòng, nói:

- Đem ca ca ta ra đánh cược mà lại không chia phần cho ta chút nào. Không được, thắng được tiền ta muốn một nửa!

Dương Quân Bình thần sắc vui mừng, nói:

- Ca, anh không đi chợ phiên nữa sao?

Dương Quân Sơn hừ hừ một tiếng, tỏ vẻ tự tin nói:

- Dọn dẹp thằng Trương Hồ tử ngu ngốc kia thì có bao lâu chứ. Ăn điểm tâm xong người hên hấn hên đi ra. Trong vòng một nén nhang ta sẽ đánh hấn ngã quy, sau đó quay về đi chợ phiên cùng cha cũng không muộn!

Dương Quân Bình hiển nhiên không tin, hỏi:

- Một nén nhang?

Dương Quân Sơn thấy ánh mắt khó tin của em trai, lập tức không vui nói:

- Thế nào, không tin a. Ta đây cũng không đi. Các người tự nghĩ biện pháp đi!

Dương Quân Bình thấy đại ca nổi nóng, vội vàng kéo Dương Quân Sơn đang dậm bước đi lại, nói:

- Tin, tin. Nhưng đại ca xem nếu thắng thì chia cho anh mười thạch tệ có được không?

- Cút đi!

Cơm linh mễ cùng linh diện được ba anh em Dương Quân Sơn ăn đến bụng căng tròn. Sau khi ăn xong Dương Quân Sơn cùng Dương Quân Bình thừa dịp Dương Điền Cương kiểm tra ngựa thồ, liền chạy ra khỏi nhà.

Dương Quân Bình vừa đi vừa trách:

- Ăn quá nhiều rồi. Anh nói xem, hôm nay sao mẹ lại lấy linh cốc làm cơm vậy. Ăn no như vậy làm sao đánh nhau với Trương Hồ tử được?

Dương Quân Sơn cười nhạo nói:

- Vừa rồi là người ăn nhiều nhất, giống như quý chết đói đầu thai vậy.

Dương Thiên Hải cùng Dương Bảo Lượng tuổi không hơn kém bao nhiêu so với hai anh em Dương Quân Sơn. Bình thường thì họ là bạn chơi đùa cùng hai anh em Dương Quân Sơn. Dương Thiên Hải cùng Dương Quân Sơn đều cùng mười hai tuổi, tư chất kiểm nghiệm thuộc loại ngũ đẳng, kém hơn Dương Quân Sơn; Dương Bảo Lượng nhỏ hơn Dương Quân Sơn một tuổi, tư chất tứ đẳng bằng với Dương Quân Sơn, trên người có hai cái Tiên Linh khiêu.

Phụ thân của hai người là Dương Thiết Ngưu và Dương Thanh Ngưu đều là tộc nhân của Dương gia ở Thần Du huyện Thanh Thạch trấn, từ nhỏ đã giao hảo cùng Dương Điền Cương, có thể xem như là người hầu của Dương Điền Cương. Ba năm trước đây khi Dương Điền Cương ở riêng, vì lo cho Dương Điền Cương chức Thôn chính Hoang Thổ trấn Thổ Khâu thôn ở Mộng Du huyện, Dương Thiết Ngưu cùng Dương Thanh Ngưu hai người hợp kế lại, liền theo Dương Điền Cương tới nơi Thổ Khâu thôn này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-3: Đồng bạn (2)

Giờ này Dương Điền Cương có thể ngồi vững vàng ở chức Thôn chính Thổ Khâu thôn, trừ thực lực Vũ Nhân cảnh tầng thứ hai của hắn ra thì còn có sự giúp đỡ của hai huynh đệ trong tộc này.

Bốn người chụm trán dưới cây hòe lớn phía tây thôn, Dương Thiên Hải cùng Dương Bảo Lượng đều đã bắt đầu tu luyện. Công pháp của hai người tu luyện là *Phúc Thổ Pháp Quyết* », cùng « *Phúc Thổ Linh Quyết* », là tộc nhân của Dương gia mới có thể tu luyện được, kém một bậc so với Dương Quân Sơn tu luyện *Mậu Thổ Linh Quyết*.

Dương Thiết Ngưu được sự trợ giúp Dương Điền Cương tìm được một món Hạ Phẩm Tiên Linh. Dương Thiên Hải có được Tiên Linh khiêu hiện giờ đang bắt tay vào luyện hóa Tiên Linh. Bởi vậy lúc này đi đường có hơi quái quái. Hơn nữa Dương Thiên Hải có tư chất ngũ đẳng mặc lư, e rằng thời gian luyện hóa sẽ không ít. Tư thế quái dị này sẽ kéo dài trong thời gian rất lâu.

Dương Thiên Hải quan sát đánh giá Dương Quân Sơn từ trên xuống dưới một hồi, vui mừng, nói:

- Sơn ca, nhìn anh không giống như trước đây, có phải đã bắt đầu tế luyện Tiên Linh khiêu mà Dương thúc đã tìm cho anh là Thổ Hoàng thạch rồi không? Nếu như vậy thì tốt quá. Nhất định lần này sẽ thắng!

Dương Quân Sơn vỗ vỗ ngực nói:

- Không phải là Trương Hồ tử sao. Một năm trước có thể đánh hấn khóc rồi, hiện giờ vẫn có thể đánh cho hấn rơi hết hàm răng ra!

Dương Bảo Lượng tuy nhỏ hơn Dương Quân Sơn một tuổi, nhưng vóc người không khác gì Dương Quân Sơn, chỉ hơi gầy một chút, nghe vậy có chút lo lắng nói:

- Sơn ca, năm trước Trương Hồ tử bại trong tay anh, sau đó đã bắt đầu dùng huyền thiết tinh tế luyện Tiên Linh khiêu, chẳng những khí lực gia tăng rồi gấp đôi, nghe nói tay phải của hấn đánh ra một quyền có thể chọc thủng bao cát. Nhất thiết anh đừng để cho hấn đánh trúng nha!

Dương Quân Sơn nghe vậy nhoen miệng cười, khí lực gia tăng gấp đôi thật ra thì có khả năng, đánh xuyên qua bao cát quả thật là trò cười rồi. Nhưng nếu Trương Hồ tử liên tục ra quyền một chỗ trên bao cát thì không phải là không thể được.

Mọi người chọn địa điểm "Hội chiến" tại cốc tràng ở phía bắc thôn. Nhóm của Trương Hồ tử có năm người đã chờ ở nơi đó từ sớm, đồng thời còn có bảy, tám bé trai xấp xỉ nhau ở Thổ Khâu thôn cũng đến. Hấn là nghe nói hai bên ước đấu nên chạy tới xem náo nhiệt.

Thấy đám người Dương Quân Sơn đến, nhóm Trương Hồ tử lập tức nói khích:

- Dương Quân Sơn, mấy con rùa các ngươi rụt đầu sợ rồi sao? Ta tưởng các ngươi không dám tới chứ!

Trương Hồ tử cùng tuổi với Dương Quân Sơn nhưng vóc người to lớn, chẳng những cao hơn Dương Quân Sơn đến nửa đầu, hình thể cũng to con hơn Dương Quân Sơn nhiều.

Cha của Trương Hồ tử là Trương Thiết, là thợ rèn có tay nghề tốt nhất ở Thổ Khâu thôn, vì thế được người ta gọi là Trương Thiết tượng. Hấn có thể chế tạo hạ phẩm pháp khí, cũng là một trong số ít cao thủ Vũ Nhân cảnh ở Thổ Khâu thôn, rất có uy vọng ở Thổ Khâu thôn.

Trước khi Dương Điền Cương đi tới Thổ Khâu thôn thì Trương Thiết chính là ứng cử viên chức Thôn chính của Thổ Khâu thôn. Trương Thiết cũng từng bốn ba khắp nơi, không ngờ giữa đường lại bị Dương Điền Cương ngăn chặn. Bởi vậy hai nhà xưa nay không hòa thuận. Chuyện Dương Điền Cương đào được linh tinh, Trương Thiết chính là một trong những người gây rối ở Thổ Khâu thôn.

Dương Quân Sơn thấy Trương Hồ tử tùy tiện đứng ở chính giữa cốc tràng, lập tức cũng không yếu thế, bước nhanh tới trước mặt đám Dương Quân Bình, hai tay vung lên, khinh miệt nói:

- Trương Hồ tử ngươi lại ngửa da rồi, không kịp đợi ca ca ta thu thập ngươi một trận nữa hay sao. Chuyện năm trước ngươi quên rồi ư?

Trương Hồ tử lập tức đỏ mặt lên. Một năm trước hai người cũng đánh nhau tại cốc tràng này. Nguyên nhân là do Trương Hồ tử biết Dương Quân Sơn chỉ là một người tư chất tứ đẳng, sau đó châm chọc Dương Quân Sơn là phế vật ở trước mặt mọi người. Không ngờ cuối cùng Trương Hồ tử bị Dương Quân Sơn miễn cưỡng đánh cho đến khóc, khiến đồng bạn ở Thổ Khâu thôn chê cười hấn một trận.

Lần này Trương Hồ tử có ngọc đầu lên báo thù. Hấn đã hỏi thăm rõ ràng, một năm qua Dương Quân Sơn vẫn chưa dùng Tiên Linh tế luyện Tiên Linh khiêu. Còn Trương Hồ tử có tam đẳng tư chất, sử dụng Trung Phẩm Tiên Linh huyền thiết tinh thành công luyện hóa Tiên Linh khiêu thứ nhất ở tay phải không bao lâu. Trương Hồ tử tự tin rằng thời khắc báo thù đã đến.

Không ngờ hai người vừa thấy mặt, Dương Quân Sơn liền đem chuyện một năm trước đem pha. Mắt của Trương Hồ tử đỏ lên, kêu ngao ngao xông tới đánh Dương Quân Sơn.

Dương Quân Sơn vội vàng nhảy tới, nói:

- Dừng lại!

Trương Hồ tử dứ dứ nắm đấm xanh đen, lớn tiếng nói:

- Thế nào, Dương Quân Sơn, ngươi sợ rồi sao?

Dương Quân Sơn nhìn thoáng qua tay phải được bao một tầng lá sắt của Trương Hồ tử, cười "Hắc hắc", nói:

- Ai sợ chứ, nhưng mà nói trước là dùng thạch tề để cá cược. Nếu ngươi thua quyết nợ thì sao?

Trương Hồ tử tức giận mở trừng hai mắt, cao giọng nói:

- Ta mà quyết nợ? Lấy thạch tề ra đây!

Một đồng bạn phía sau Trương Hồ tử lập tức ném một cái túi nhỏ màu đen tới. Trương Hồ tử mở túi ra, trong túi rơi ra tiếng loạt xoạt, cười lạnh nói:

- Nhìn cho rõ đây, 30 thạch tệ, của các người đâu?

Dương Thiên Hải lấy ra 30 thạch tệ mà họ đã góp đủ, thấy thần sắc của Dương Quân Sơn càng trở nên kinh ngạc, nói:

- Sao, thế nào mà chỉ có 30 thạch tệ, không phải nói mỗi người 30 thạch tệ sao. Các người bên này năm người, phải dùng 150 thạch tệ đánh cuộc mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-1: Linh quả (1)

Dương Quân Sơn vừa dứt lời, chẳng những làm đám Trương Hồ Tử sững sờ, mà đám Dương Quân Bình ở phía sau cũng kinh ngạc nhìn Dương Quân Sơn. Dương Quân Bình thấp giọng nói:

- Ca, tổng cộng là 30 thạch tệ!

Dương Quân Sơn khẽ quay đầu lại, trừng mắt nhìn em trai. Một người ở sau lưng Trương Hồ Tử nhảy ra mắng:

- Dương Quân Sơn, người bót huênh hoang đi. Lúc trước đã bàn kỹ là 30 thạch tệ. Còn một người 30 thạch tệ, bốn người các người có thể có 120 thạch tệ sao?

- Đúng đấy, đúng!

Đồng bạn của Trương Hồ Tử kêu la ầm ĩ. Ngay cả đám con nít choai choai ở Thổ Khâu thôn tới xem cuộc chiến cũng không tin Dương Quân Sơn có thể lấy ra được 120 thạch tệ nữa. Số tiền này đối với đám choai choai bọn chúng thật là một khoản tiền lớn. Dù cho có cũng không thể lấy ra được, không sợ bị người lớn trong nhà đánh chết.

Không ngờ Dương Quân Sơn lại lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ màu đen giống như túi của Trương Hồ Tử khi nãy. Chiếc túi căng phồng, thoát trông có thể đoán là có rất nhiều tiền. Hắn lấy tay lắc lắc nghe vang lên tiếng kêu giòn vang, sau khi mở túi ra thì đầy thạch tệ, nhìn qua không dưới một trăm cái!

Mọi người kinh ngạc nhìn Dương Quân Sơn cầm túi tiền màu đen trong tay mà xuýt xoa. Không ngờ Dương Quân Sơn dám lấy ra nhiều thạch tệ như vậy đi đánh cuộc. Hắn không sợ bị Dương thôn chính phát hiện đánh nát cái mông của hắn?

Dương Quân Sơn nhìn Trương Hồ Tử vẫn sững sờ đứng đấy, cười khẩy nói:

- Trương Hồ Tử, có dám đánh cuộc hay không. Không dám đánh cuộc thì nhận thua đi!

Trương Hồ Tử mặt tái đỏ. Một đồng bạn ở phía sau nhảy ra, nói:

- Hồ tử, chúng ta không mang nhiều tiền như vậy. Không đấu với bọn họ nữa. Hơn 100 thạch tệ. Đừng nói giỡn, thiết thúc biết sẽ không tốt!

Dương Quân Sơn cười "Ha ha", nói:

- Không đấu à? Không đấu cũng được, chỉ cần Trương Hồ Tử người nhận thua xin lỗi là được!

Dương Thiên Hải nhận được ánh mắt ra hiệu của Dương Quân Sơn, lập tức kêu lên:

- Đúng đấy. Chỉ cần nhận thua. Sau này ở Thổ Khâu thôn, gặp phải chúng ta thì đi đường vòng tránh là được!

Dương Quân Sơn cười cười nhìn Trương Hồ Tử. Quả nhiên tiểu tử này không chịu nổi khích tướng, hết lớn:

- Đánh cược. Dương Quân Sơn người không nên đắc ý, nếu bị thua, 120 khối thạch tệ này liền thuộc về ta!

Dương Quân Sơn vẫn ung dung nói:

- Tốt, chỉ cần người có bản lĩnh đánh thắng ta. Nhưng nói trước, trên người người có đủ thạch tệ không? Chúng ta không cho ghi nợ!

Trương Hồ Tử nghe vậy lần nữa tỏ vẻ do dự. Dương Quân Sơn thầm nghĩ quả thật có hi vọng. Trương Hồ Tử không hổ là con trai của Trương đại hộ, tài sản tuyệt đối không nhỏ.

Trương Hồ Tử chớp mí mắt một cái, dường như hạ quyết tâm, xoay người lại cầm lấy áo khoác mà đồng bạn của hắn đang giữ ở phía sau, lục lọi trong

túi áo một lát, và sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc Dương Quân Sơn, lấy ra 2 trái lớn màu vàng to bằng quả trứng gà.

- À nha, là Hoàng Ngọc quả của Trương gia!

- Nghe nói viên Hoàng Ngọc quả của Trương gia là linh thụ pháp giai trung phẩm, hàng năm có thể kết ra mấy chục trái Hoàng Ngọc quả. Một trái Hoàng Ngọc quả có thể bán được 50 thạch tệ. Hai trái này là một trăm thạch tệ!

Dương Quân Sơn nhú nhú mí mắt. Tuy hắn đã dự liệu của cái của Trương Hồ Từ không kém so với mình, nhưng không ngờ rằng hắn sẽ lấy ra hai trái Hoàng Ngọc quả.

Hoàng Ngọc quả là bảo bối của Trương gia. Tuy Trương Thiết làm nghề rèn mà sống, gia cảnh giàu có, nhưng trong nhà có một cây Hoàng Ngọc quả thụ pháp giai trung phẩm đồng dạng cũng là một vật đặc biệt của Thổ Khâu thôn.

Hoàng Ngọc quả thụ được sự chăm sóc tỉ mỉ của Trương Thiết, hàng năm đều có thể cho ra 30, 40 trái, ngoại trừ được hắn giữ lại dùng, số Hoàng Ngọc quả còn dư lại hàng năm đều được hắn mang ra trấn đổi lấy mười mấy ngọc tệ. Đối với thôn dân ở Thổ Khâu thôn, đây là một khoản thu nhập xa xỉ.

Có thể nói Hoàng Ngọc quả thụ đối với Trương Thiết vô cùng quan trọng không kém gì cái Linh tinh hậu viện sau nhà Dương Điền Cường.

Hai trái Hoàng Ngọc quả thụ trong tay Trương Hồ Từ hẳn là do Trương Thiết đặc biệt giữ lại cho con trai để phụ trợ cho việc tu luyện. Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Quân Sơn nóng như lửa, hai quả Hoàng Ngọc này đối với việc tu luyện của hắn cũng rất có ích lợi, lúc này có thể sánh với ngọc tệ nào đó thực tế hơn nhiều.

Trương Hồ Từ lấy hai viên Hoàng Ngọc quả ra, lập tức vô cùng thần khí, kêu lên:

- Hai trái này đáng giá 100 thạch tệ, cộng năm mươi khối thạch tệ này, tổng cộng 150 khối, đánh cược thôi, nhưng các ngươi cũng phải lấy ra 150 khối thạch tệ!

Dương Quân Bình không vui, kêu lên:

- Các ngươi năm người, chúng ta chỉ có bốn người, dựa vào cái gì mà chúng ta phải lấy ra 150 khối thạch tệ!

Dương Quân Sơn giương tay chặn lại, nói:

- Được, 150 khối thạch tệ, đánh cược!

Thấy Trương Hồ Từ lấy ra 150 thạch tệ, Dương Quân Sơn cũng đếm đủ 150 thạch tệ từ túi tiền, nói với Trương Hồ Từ:

- Chúng ta cùng giao thạch tệ cho một người không có liên quan bảo quản. Người nào thắng liền cầm toàn bộ thạch tệ đi.

Trương Hồ Từ chần chờ một chút, thấy Dương Quân Sơn đã đem túi tiền giao cho một trong những thiếu niên tới xem cuộc chiến, nói:

- Từ Lỗi, làm người trung gian của chúng ta đi. Người nào thắng thì lấy thạch tệ từ trong tay người?

Từ Lỗi và Dương Quân Sơn đều mười hai tuổi. Trong mười người dân của Thổ Khâu thôn thì đã có ba người họ Từ. Họ Từ là đệ nhất thế gia vọng tộc của Thổ Khâu thôn, ở góc độ nhân khẩu, có thể xem là đệ nhất vọng tộc của Thổ Khâu thôn. Gia chủ của Từ gia lúc này là Từ Tam Nương, là mẹ của Từ Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5-2: Linh quả (2)

Tuy nhân khẩu của Từ gia không ít, nhưng cho tới nay vẫn không có cao thủ có thể trấn được tràng diện, vẫn không phù hợp với địa vị đệ nhất gia tộc của Thổ Khâu thôn. Giờ này cao thủ Vũ Nhân cảnh duy nhất của họ lại là một vị nữ tử, chính là Từ Tam Nương, vì duy trì địa vị của Từ gia tại Thổ Khâu thôn, Từ thị gia tộc trên dưới khẩn cầu Từ Tam Nương làm tộc trưởng của Từ gia, đồng thời cũng lấy người ở rể sinh ra một gái một trai, đứa con trai nhỏ chính là Từ Lỗi.

Không ngờ Dương Quân Sơn lại nhờ hắn làm người trung gian, đầu tiên là Từ Lỗi sừng sốt, sau đó là mừng thầm. Ở đây có nhiều người như vậy, mà Dương Quân Sơn chỉ tìm mình làm người đại diện. Điều này rõ ràng đã khiến cho lòng hám danh của Từ Lỗi được thỏa mãn rất nhiều, cũng để cho hắn củng cố được địa vị của mình trong thế hệ thiếu niên ở Thổ Khâu thôn.

Lúc này Từ Lỗi thấy Trương Hồ Từ còn đang do dự, chẳng lẽ hắn nghi ngờ trong mình sẽ tham ô đám thạch tệ trong tay hắn hay sao, hay là hắn coi

thường mình?

Từ Lỗi không khỏi cảm thấy không vui, tuy một lát sau Trương Hồ Từ cũng giao túi tiền của mình cho Từ Lỗi, nhưng tâm tư không vui vẫn găm chặt trong lòng Từ Lỗi.

Cuối cùng Trương Hồ Từ đã đồng ý gia tăng phần thưởng thách đấu, nguyên nhân chính là hắn rất tự tin vào thực lực của mình, tuy hắn đã luyện hóa Tiên Linh khiếu thứ hai, nhưng người khác không biết rằng phụ thân Trương Thiết Trương Hồ Từ đã cực khổ tích lũy bao nhiêu năm để dành ngọc tề, Trương Thiết dùng nhiều quan hệ nhân tình để đổi lấy một quả Trung Phẩm Tiên Linh cho hắn. Tuy rằng phẩm chất của Trung Phẩm Tiên Linh hơi kém, hơn nữa công pháp tu luyện của Trương Hồ Từ không được phù hợp lắm, nhưng phần lớn người chỉ dùng một quả Tiên Linh phụ trợ luyện hóa Tiên Linh khiếu đã đủ khiến cho người khác hâm mộ rồi.

Nghĩ tới đây, Trương Hồ Từ càng vững tin hơn. Hai tay vỗ vào ngực, viên Tiên Linh khiếu thứ hai mới vừa ngưng luyện ở da bên tay trái tuy không bằng tay phải, nhưng hai quyền khi chạm vào nhau lại mờ ảo như có tiếng vang sắt thép chạm vào nhau.

- Dương Quân Sơn, lần này ngươi chết chắc rồi!

Bốn vị đồng bạn của Trương Hồ Từ tỏ ra hưng phấn, liên tiếp reo hò cổ vũ. Còn ba người Dương Quân Bình có vẻ hơi lo lắng. Duy chỉ có Dương Quân Sơn không hề nao núng chút nào khi bị Trương Hồ Từ uy hiếp, ngược lại cười hề hề, đưa tay ngoắc Trương Hồ Từ.

Thái độ khinh thường của Dương Quân Sơn làm cho Trương Hồ Từ cảm thấy tức giận, tay trái chụp hờ, tay phải hơi co lại, vọt tới Dương Quân Sơn.

Đây là một tư thế cơ bản của nghề rèn, tay trái chụp hờ để đỡ đồ vật xuống, tay phải giơ lên đánh ra là cầm búa chuẩn bị đập xuống. Hắn cho rằng Dương Quân Sơn là một khối sắt chuẩn bị nện đây.

Dương Quân Sơn nhận biết đây là một loại luyện thể quyền thuật bậc thấp của Trương Thiết gia, tên là "Bạo Chuy Quyền". Nói về tính rèn luyện toàn diện đối với nhục thân thì "Bạo Chuy Quyền" không bằng "Mãng Ngưu Quyền", nhưng nó có thể tập trung phần lớn công hiệu luyện thể lên hai nắm tay. Nói riêng về lực lượng của hai quả đấm thì "Bạo Chuy Quyền" có hiệu quả không dưới Luyện Thể thuật trung cấp. Hơn nữa Trương Hồ Từ giờ này đã luyện Tiên Linh khiếu thứ hai, có thể nói gần như Hoán Linh viên mãn, Trương Thiết có lòng tin chỉ cần đánh trúng một quyền này, Dương Quân Sơn nhất định thất bại!

Thực tế, phỏng đoán của hắn có thể không sai, nhưng muốn chân chính đánh trúng Dương Quân Sơn, đó là một vấn đề. Trương Hồ Từ chưa đập được quyền nào, đột nhiên mắt hoa lên, Dương Quân Sơn đã vọt tới bên trái.

Trương Hồ Từ cười lạnh trong lòng, nghĩ như vậy là có thể trốn được sao? Tay trái của hắn đột nhiên lệch theo thân mình, đuổi theo Dương Quân Sơn chụp tới.

Nhưng tay trái vừa chụp ngang biến thành trảo thì đột nhiên bị Dương Quân Sơn đưa cánh tay gạt ngang.

Không ngờ khí lực của người này cũng không nhỏ. Trương Hồ Từ cả kinh trong lòng, khoảnh khắc cảm thấy cổ tay mình bị gạt ra thì tay còn lại của Dương Quân Sơn đã nắm bắt cổ tay trái của hắn, rồi theo đó lực đạo xoay người của Trương Hồ Từ đột nhiên bị hắn thuận thế vận lưng về phía sau!

Muốn đầu sức sao?

Trương Hồ Từ nắm chặt tay trái, đột nhiên muốn tránh thoát, không tự chủ được dùng thiên địa linh khí mà một năm qua đã đánh thức Tiên Linh khiếu. Dương Quân Sơn lập tức cảm giác cánh tay trái mà hắn đang cố vận vẹo sinh ra một cỗ cự lực, thậm chí bắt đầu phản chấn lại ngón tay của Dương Quân Sơn, trong nháy mắt sắp sửa thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

Nhưng vào lúc này, Dương Quân Sơn đã dùng linh khí mình đã tinh luyện trong suốt một năm qua ở trong Tiên Linh khiếu vận chuyển toàn bộ. Những linh khí này tuy có số lượng ít, kém xa so với Trương Hồ Từ ngưng tụ Tiên Linh linh khí, nhưng sau khi kinh qua "Mậu Thổ Bảo Quyết" lần nữa luyện hóa chiết xuất ra, Dương Quân Sơn ngưng tụ linh khí tinh thuần hơn mấy lần so với Trương Hồ Từ.

Linh khí vận chuyển tới hai tay, Dương Quân Sơn dựa theo ký ức của kiếp trước, nắm vào các kinh mạch mấu chốt trên cánh tay của Trương Hồ Từ. Trương Hồ Từ lập tức cảm nhận được linh khí trong cơ thể của mình vận chuyển ngưng trệ, cánh tay bủn rủn, một chút khí lực cũng không xù ra được, thậm chí nửa người bắt đầu tê liệt.

Tiếp ngay sau đó, thân người của Trương Hồ Từ đột nhiên bị Dương Quân Sơn đẩy từ phía sau, cái mông lại bị trúng một cú đá cực mạnh, vì thế đã không thể không chế được nữa thân mình được nữa, lập tức ngã nhào xuống một vũng nước ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6-1: Hàn chủ (1)

- Ha ha ha ha...

Các thiếu niên của Thổ Khâu thôn vây xem thấy Trương Hồ Từ thua thảm hại, tất cả đều cười ha hả không chút kiêng kỵ. Từ Lỗ cười đến hả hê.

Dương Quân Bình cũng đang hoan hô, nhưng không phải vì Trương Hồ Từ thảm hại, mà nói:

- Thắng rồi, đại ca thắng rồi, 50 thạch tẻ, hai Hoàng Ngọc quả, thắng rồi!

- Lần này không tính, đấu lại!

Rốt cuộc là thiếu niên lứa tuổi mười hai, mười ba, hai trái Hoàng Ngọc quả và 50 thạch tẻ đó đủ làm cho bọn chúng đau lòng đôi ý. Không đợi Trương Hồ Từ bỏ dậy, một trong bốn vị đồng bạn đi theo hần lớn tiếng la âm lên.

Những người khác nghe vậy liền liên tiếp đánh trống reo hò, lớn tiếng âm ỉ:

- Đấu lại! Đấu lại!

Dương Thiên Hải và Dương Bảo Lượng lập tức mắng to:

- Nói không giữ lời, thật không biết xấu hổ!

Dương Quân Bình nhảy xuống chạy ào tới, kêu với thiếu niên vây xem bốn phía:

- Mau nhìn mau nhìn, bọn Trương Hồ Từ nói chuyện thúi lắm!

Dương Quân Sơn nhìn Trương Hồ Từ bỏ dậy, khó nhọc ói ra ngụm nước bùn, xấu hổ nhìn Dương Quân Sơn.

- Trương Hồ Từ, ngươi nói gì đây?

Mọi người liên tiếp nhìn Trương Hồ Từ, đã thấy hần hô to một tiếng, giương nanh múa vuốt đánh về phía Dương Quân Sơn lần nữa.

Bốn đồng bạn phía sau hần thấy Trương Hồ Từ muốn đánh, lập tức cũng la hét nhào tới, cần phải dựa vào thể mạnh người đông đập nát bốn đứa Dương Quân Sơn.

Dương Thiên Hải và Dương Bảo Lượng thấy thế lập tức vén tay áo tiến lên trợ giúp. Dương Quân Bình nhỏ tuổi nhất, nhưng mà tiểu tử này cũng quý quái nhất, thuận tay lấy ra một cái ná từ trong ngực, tùy tiện lượm một viên đá ở dưới đất, bắn vào mặt đối phương.

Khoảng cách gần như thế quả quyết không có lý gì mà thất thủ, đá mà đánh trên trán lập tức toàn tâm toàn ý một cục u bầm tím, tên kia đau đến chảy nước mắt vậy.

Dương Thiên Hải nhân cơ hội đánh một quyền, tiểu tử này kêu một tiếng "Má ơi", máu từ lỗ mũi chảy ra, liền ngã xuống đất.

Một người khác lại nhân cơ hội xoay mình cúi đầu vọt tới, ôm lấy thắt lưng Dương Thiên Hải, hai người liền cùng nhào lộn trên mặt đất.

Một bên khác, Dương Bảo Lượng cũng đánh nhau cùng một thiếu niên, tiểu tử mà trước đó bị đánh máu mũi nước mắt giàn giụa miệng kêu "Ồ ô", cũng không biết là khóc hay là giận, vọt tới Dương Quân Bình.

Dương Quân Bình nhỏ người chân lẹ, không đợi hần chạy ào tới đã chạy lùi ra xa, bắn ra cung bắn, nhưng một lần lại bị tiểu tử này tránh khỏi.

Nhìn thấy trận đánh trước mắt biến thành một trận hỗn chiến, tất cả thiếu niên trong thôn xem chiến đều trầm trồ khen ngợi. Từ Lỗ giờ hai túi tiền trong tay cao giọng nói:

- Ta bất luận bọn họ đánh thành thế nào, nhưng mới đó Trương Hồ Từ đã thua dưới tay Dương Quân Sơn, cái này mọi người đều nhìn thấy rồi, cho nên hai túi tiền này đều thuộc về Dương Quân Sơn, hiện Từ Lỗ ta bảo quản thay, đợi bọn họ đánh xong rồi, hai túi tiền này liền trả lại cho Dương Quân Sơn.

Vì Trương Hồ Từ do dự làm Từ Lỗ mất hứng, nhưng mà lúc này nhìn hai nhà tương, dương hỗn chiến, Từ Lỗ sẽ không đi giúp Dương Quân Sơn, có thể cho hần bảo quản túi tiền cũng đã nể mặt mũi hần rồi, dù sao cuộc hỗn chiến này bên Dương Quân Sơn thiếu một người, khả năng thua rất lớn, đến lúc đó nếu Trương Hồ Từ chơi xấu, thì Từ Lỗ phải đối mặt với mấy người Trương Hồ Từ.

Nhưng mấy người hầu đi sau Từ Lỗ, tu vi của họ trên Trương Hồ Từ, dĩ nhiên không sợ, huống chi hai bên đánh nhau như vậy, cho dù mấy người Trương Hồ Từ thắng, còn có thể được mấy phần khí lực?

Từ Lỗ tính toán cẩn thận, lúc này Dương Quân Sơn đang đối mặt với Trương Hồ Từ cùng người hầu của hần đang liên thủ đánh hần.

Hai người kia đều đã bắt đầu tu luyện Tiên Linh khiếu, hơn nữa ngoại trừ Trương Hồ Từ ra, một vị khác cũng có tu vi rất cao.

Dương Quân Sơn vốn cho rằng kiếp trước có kinh nghiệm từng trải, những đứa bé này đánh nhau với hần hoàn toàn bị hần dễ dàng đánh bại.

Nhưng Dương Quân Sơn lại quên bản thân mình chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi, hơn nữa con đường tu luyện không thể theo lẽ thường, trước đó tuy Dương Quân Sơn chỉ cần một chiêu là có thể khống chế kinh mạch của Trương Hồ Từ, nhưng trong cơ thể Trương Hồ Từ có linh khí phản chấn, cũng làm cho ngón tay Dương Quân Sơn đau nhức. Nói cho cùng, lúc này tu vi của Dương Quân Sơn kém xa Trương Hồ Từ.

Huống chi lúc này Dương Quân Sơn đối mặt với hai người. Tuy trước đó mình đã đánh Trương Hồ Từ thảm hại, trên người không bị thương gì, duy nhất có lợi thế chính là Trương Hồ Từ hơi mất lý trí, chỉ biết nhào tới đánh mạnh, muốn đâm cho Dương Quân Sơn ngã lăn ra đất.

Dương Quân Sơn nghiêng người tránh qua cú đẩy của Trương Hồ Từ, sau đó thuận thế kéo một cái. Trương Hồ Từ tuy rằng cố gắng ổn định thân hình nhưng cũng bị ngã sấp xuống, bị Dương Quân Sơn xô loạn choạng chạy lùi ra sau ba trượng. Một người hầu khác của Trương Hồ Từ nhân cơ hội đánh vào sau lưng hắn một quyền.

Dương Quân Sơn cố gắng tránh né, nhưng trước đó do hắn cố quăng Trương Hồ Từ ra xa, nên cũng bị lực đạo trên người Trương Hồ Từ làm cho thân hình hơi chững lại, nên một quyền đánh vào sau lưng này đã thật thật tại tại đánh vào trên vai.

Dương Quân Sơn đau nhăn mặt hít hà. Người hầu này đã bắt đầu tu luyện, tuy không bằng Trương Hồ Từ đánh thức hai Tiên Linh khiếu, nhưng khí lực cũng không thua kém Dương Quân Sơn, nếu Dương Quân Sơn không luyện được Mãng Ngưu Quyền da thịt bền chắc, một quyền này muốn khiến cho Dương Quân Sơn ngã chổng cho.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-2: Hàn chủ (2)

Người hầu thấy một quyền đánh Dương Quân Sơn khiến hắn chúi nhủi hai bước, lập tức đưa hai tay ra muốn ôm eo của hắn.

Không ngờ Dương Quân Sơn đã sớm liệu đến hắn sẽ làm như thế, ngay lúc thân mình ngã dúi về phía trước, đột nhiên chen chân về phía sau giậm một cái, chiêu này đá vào bụng của người hầu cực kỳ chính xác.

Người hầu quát to một tiếng, cúi người xuống, đau đớn xuyên thấu tim làm cho sắc mặt của hắn tái nhợt, rúm rỏ.

Dương Quân Sơn mặc kệ, bởi vì Trương Hồ Từ bên cạnh lại muốn xông tới. Hắn vội vàng quay người lại, ngoắc ra một chiêu Mãng Ngưu Quyền theo thế "Sủy giác". Một quyền đập vào trên đầu người hầu. Người hầu không kịp kêu tiếng nào liền ngã xuống đất.

Trương Hồ Từ xông tới trông thấy Dương Quân Sơn tàn nhẫn, trong lòng chột dạ, rốt cuộc cũng chỉ là một cậu bé, người hơi khựng lại.

Dương Quân Sơn dò xét được sơ hở, đạp bước tiến lên, ngoắc ra chiêu "Chàng giác" trong Mãng Ngưu Quyền, một quyền đánh vào ngực Trương Hồ Từ. Trương Hồ Từ cảm giác ngực tức tức, trong lúc nhất thời có chút không thở nổi, đã thấy Dương Quân Sơn theo sát đá bay lên. Trên bụng của Trương Hồ Từ đột nhiên bị đòn nghiêm trọng, cả người lập tức ngã mông về phía sau ngồi chồm hồm, ôm bụng gào thét trên mặt đất.

Dương Quân Sơn đảo mắt nhìn qua hai người đã bị đánh ngã, hai đối thủ còn to lớn vạm vỡ hơn mạnh so với hắn. Nhất là thiếu niên đầu lĩnh Trương Hồ Từ lúc này đang nằm trên đất kêu rên, những người hầu lập tức dọa sợ rồi, vội vàng kêu:

- Không đánh, không đánh nữa, nhận thua!

Dương Thiên Hải và Dương Bảo Lượng thừa dịp tinh thần đối phương đi xuống, lập tức quyền cước chiếm đủ tiện nghi rồi mới dừng tay. Dương Quân Bình vẫn còn cầm cái ná đuổi theo, người hầu của Trương Hồ Từ bị hắn bắn sấp sửa khóc lên, cho đến khi Dương Quân Sơn đi tới, bấy giờ Dương Quân Bình mới dừng lại.

Thấy bọn Dương Quân Sơn dừng lại, ba người hầu nhanh chóng tiến lên đỡ Trương Hồ Từ dậy, chột Dương Quân Sơn chặn lại:

- Khoan, các người giao tất cả thạch tề ra đây!

Người hầu tuổi lớn hơn một chút biến sắc, nói:

- Dương Quân Sơn, tiền đánh cuộc chúng ta có, đều ở chỗ Từ Lỗi, người tự đi lấy là được!

Dương Quân Sơn cười "Hắc hắc", nói:

- Tiền đánh cuộc là ta và Trương Hồ Từ ước chiến, sớm đã bị ta thắng rồi, nhưng các người vừa rồi lại muốn đổi ý quần đấu, người xem hai huynh đệ của ta bị các người đánh cho sưng mặt sưng mũi, không lấy thạch tề của các người đi thầy thuốc thì làm thế nào?

Dương Quân Sơn biết rõ, hai Hoàng Ngọc quả và năm mươi thạch tề đều do tự bản thân Trương Hồ Từ lấy ra. 30 thạch tề trước đó có thể coi như là của người hầu hắn, trừ những thứ này, trên người những người kia hắn sẽ còn chút thạch tề tiêu vặt.

Dương Quân Sơn hiện tại muốn có được thạch tặc. Hắn chuẩn bị cho chuyến đi Bách Tước sơn, một thạch tặc cũng phải tính toán một phen.

Hai người Dương Thiên Hải và Dương Bảo Lượng phối hợp ăn ý cùng Dương Quân Sơn, nghe Dương Quân Sơn nói như thế, hai người lập tức lớn tiếng kêu la "Ai u ai u", ôm mộng lại nói đau bụng.

Trương Hồ Từ vùng vẫy từ dưới đất bò dậy, bụng vẫn còn đau xuyên thấu tim, mồ hôi lạnh toát ra, lớn tiếng nói:

- Dương Quân Sơn, ngươi không được hiếp người quá đáng!

Dương Quân Sơn kêu "U a", cười híp mắt nói:

- Còn biết là "Hiếp người quá đáng" sao. Vừa rồi các ngươi đồng người khi phụ ít người tại sao không nói. Bớt nói nhảm, không lấy ra thì mỗi người sẽ bị ăn đòn hai trận nữa!

Đám người Trương Hồ Từ sắc mặt biến đổi, liền thấy Dương Thiên Hải và Dương Bảo Lượng hai người một trái một phải đã đứng ở hai bên Dương Quân Sơn, rõ ràng sẽ chờ Dương Quân Sơn hô một câu sẽ đánh tiếp.

Trương Hồ Từ liền cảm giác bụng của mình như muốn đau đón trở lại, vì thế cắn chặt răng, nói:

- Đưa cho hắn!

Dương Quân Sơn cười quái dị một tiếng, nói:

- Vậy có phải hay không. Mỗi người vạch túi áo ra cho ta xem. Đúng rồi, chính là ngươi, còn muốn giấu sao, làm sao mà giấu được!

Vừa rồi Dương Quân Sơn đánh nhau cùng Trương Hồ Từ, đã sờ được trong ngực áo của người này có một vật cứng cứng, tiến lên kéo vạt áo của Trương Hồ Từ, đưa tay vào trong áo của hắn.

- Ngươi làm cái gì vậy!

Trương Hồ Từ biến sắc, vội vàng vùng vẫy, lại bị Dương Quân Sơn móc một quyền vào bụng, lập tức cúi người xuống ho khan. Dương Quân Sơn nhân cơ hội đó chụp lấy vật giấu trong áo của Trương Hồ Từ ra.

- Cừ thật, không ngờ rằng trên người ngươi còn có vật này!

Dương Quân Sơn lấy từ ngực áo của Trương Hồ Từ một thanh chủy thủ có vỏ bao, cộng thêm chuôi thanh đồng dài chừng sáu tấc, cầm chuôi đao vừa kéo ra ngoài, một cô hàn quang lạnh lẽo từ trong vỏ lập tức nổ bắn ra. Ngay cả Dương Quân Sơn cũng không nhịn được run rẩy một chút.

- Thật là một thanh chủy thủ tốt. Thanh này ắt là thanh bách luyện hàn quang chủy!

Dương Quân Sơn vô cùng ngưỡng mộ. Thanh này hẳn là Trương Thiết tượng tự tay chế tạo cho con trai bảo bối của y. Mặc dù không so được pháp khí bậc thấp, nhưng cũng là bảo vật chém sắt như chém bùn. May mà tiểu tử này trước đó không lấy chủy thủ ra, nếu không muốn đánh hắn ngã phải phé đi không ít sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1: Chợ phiên (1)

- Dương Quân Sơn, Hàn Quang chủy là quà sinh nhật mà cha ta cho ta, ngươi mau trả lại cho ta!

Trương Hồ Từ thấy thế khản trương, vội vàng tiến lên đoạt lại chủy thủ trong tay Dương Quân Sơn.

Không ngờ Dương Quân Sơn thuận thực cầm Hàn Quang chủy trong tay múa vài đạo hàn quang lạnh toát khiến cho Trương Hồ Từ sợ hãi vội vàng lui về phía sau. Không ai hiểu hơn hắn cái Hàn Quang chủy này vô cùng bén nhọn. Đây chính là phụ thân của hắn dùng bách luyện Tinh Cương tỉ mỉ chế tạo thành bảo bối cho hắn, gần như là pháp khí.

Dương Quân Sơn vừa nhìn thấy Hàn Quang chủy trong lòng đã có chủ ý muốn cướp. Lần này hắn tới Bách Tước sơn vốn là định tìm một chút binh khí tiện tay, Hàn Quang chủy xuất hiện thật đúng lúc. Dương Quân Sơn giờ này linh khí dùng để luyện hóa Tiên Linh khiêu cần bản không thể nào sử dụng pháp khí, dù là cấp thấp nhất, nhưng có Hàn Quang chủy trong tay đã đủ dùng để đâm thủng thân hình của hung thủ.

Dương Quân Sơn cười "Hắc hắc", nói:

- Vừa mới nói rồi, các người đánh nhau không tuân quy củ, trên người có thứ gì thì đều là chiến lợi phẩm của ta, muốn lấy lại chủy thủ này, chờ Trương Hồ Từ người lần sau đánh bại ta rồi nói sau, chúng ta đi!

Nói đoạn rồi bỏ đi đến chỗ Từ Lỗi. Từ Lỗi thần sắc quái dị cầm trong tay Hoàng Ngọc quả cùng 50 thạch tệ của Trương Hồ Từ, Dương Quân Sơn dùng giọng nịnh hót của người lớn nói với tiểu tử này đôi câu, rốt cuộc thì hắn vẫn còn là một hài tử mới lớn, bị Dương Quân Sơn thổi phồng vài ba câu mặt mày hớn hở, lòng hám danh vô cùng thỏa mãn.

Dương Quân Sơn đã đi ra một lát, hiện giờ đang vội vã chạy về nhà. Hắn không muốn để cho cha truy hỏi hắn đã làm gì.

Nhưng trước hết phải đuổi ba huynh đệ đi theo sau đang nhìn hắn chằm chằm rồi tính sau.

- Chia của đây, chia của đây.

Đi qua một khúc quanh, Dương Quân Sơn cầm nắm túi tiền trong tay lắc lư một chập. Dương Quân Bình đã không kịp đợi vội hoan hô lên. Dương Thiên Hải cùng Dương Bảo Lượng cũng cười "Hắc hắc" không ngừng, về mặt không còn kiên nhẫn nổi.

Trương Thiết tượng không hổ là nhà giàu nhất toàn thôn. Trên người con trai hắn Trương Hồ Từ ngoại trừ hai viên Hoàng Ngọc quả cùng số 50 thạch tệ, ngoài ra còn có chừng hai mươi thạch tệ nữa. Ngày thường ra cửa trên người lại mang nhiều tiền như vậy, điều này làm cho Dương Quân Sơn rất là hâm mộ, xem ra sau này phải đánh Trương Hồ Từ thêm nhiều trận nữa mới được.

Bốn người bạn khác ngoại trừ 20, 30 thạch tệ ra, hoặc ít hoặc nhiều cũng đều mang mười mấy thạch tệ, như vậy sưu tầm tổng cộng được hơn năm mươi thạch tệ.

Trận chiến này tổng cộng lấy được từ trong tay của năm người Trương Hồ Từ khoảng 160 thạch tệ. Ngoài ra có hai viên Hoàng Ngọc quả. Trong mắt bốn đứa con nít choai choai thì đây là một khoản tiền lớn rồi.

Dương Quân Sơn đếm 60 thạch tệ phân cho ba người, nói:

- Mỗi người trước hết phân 20, ngay kia ta phải đi Bách Túc sơn, cần dùng gấp số tiền này.

Dương Thiên Hải nghe vậy liền trả số thạch tệ đã cầm trong tay lại, nói:

- Sơn ca, người cần dùng gấp không cần phân!

Dương Quân Sơn cười lắc lắc túi tiền và cây Hàn Quang chủy trong tay, nói:

- Gần như đủ rồi, trong lòng ta đã tính trước, và lại thanh Hàn Quang chủy này chỉ ít cũng đáng giá một đồng ngọc tệ, thậm chí nhiều hơn. Lần này ta quá lời rồi.

Dương Quân Bình nuốt nước bọt nhìn trừng trừng Hoàng Ngọc quả trong tay Dương Quân Sơn, nói:

- Ca, em không cần thạch tệ, anh cho em một trái Hoàng Ngọc quả ném thử được không?

Dương Quân Sơn cười mắng:

- Người là thằng nhỏ tham ăn, người còn chưa đo Tiên Linh khiếu, linh khí không có cách nào dẫn nhập vào trong người thì ăn Hoàng Ngọc quả cũng chẳng khác nào ăn một quả táo bình thường. Chờ người sang năm sau khi đo biết được tư chất, ca cho người linh quả còn ngon hơn Hoàng Ngọc quả này.

Dương Quân Bình sáng mắt lên, nói:

- Thật chứ?

Dương Quân Sơn khẳng định:

- Đương nhiên là thật. Ca gạt người sao?

Dương Thiên Hải lớn tuổi hơn một chút, hiểu biết mấy loại linh quả này cũng không phải là vật tốt gì, huống chi Hoàng Ngọc quả còn là linh quả pháp cấp trung phẩm, nếu không làm sao Trương Thiết tượng là một Vũ Nhân cảnh cao thủ lại xem Hoàng Ngọc quả thụ như một bảo bối như vậy.

Hai huynh đệ len lén chạy về nhà. Dương Điền Cương đã chuẩn bị xong đồ đạc để đi chợ phiên, lúc này đang ở trong viện lấy tẩu thuốc ra, phì phà khói như mây.

Hai người vừa vào cửa thì trông thấy Dương Điền Cương đang hút thuốc, Dương Quân Bình hoảng sợ, không tự chủ liền nấp sau lưng Dương Quân Sơn. Dương Quân Sơn cười "Hắc hắc", hỏi cha:

- Cha, ngựa thồ thú đã chuẩn bị xong rồi sao?

Dương Điền Cương nhìn hai huynh đệ, quả thực không hỏi xem hai người đã đi đâu, mà nói với Dương Quân Sơn:

- Chợ phiên nên đi sớm về sớm, người mau sớm thu thập một chút, lần này cười con đã mã thú nhỏ đi.

- Thật sao?

Ánh mắt Dương Quân Sơn sáng ngời, hẳn đã sớm thêm nhỏ dãi con đã mã thú nhỏ này, nhưng Dương Điền Cương một mực không đồng ý, bởi đường ở nhà suốt ba năm, giống như nuôi một đứa con trai bảo bối vậy. Không ngờ lần này lại đồng ý cho hắn cười đi.

Dương Điền Cương lúc còn trẻ đã từng tốn không ít tinh lực thu phục một con đã mã thú nhỏ. Hiện giờ con đã mã thú đó đang ở tuổi tráng niên, thực lực không kém hơn Phạm Nhân cảnh đệ tử trọng Điện Tiên Căn. Ba năm trước đây Dương Điền Cương đảm nhiệm chức Thôn chính Thổ Khâu thôn, không lâu sinh ra một con đã mã thú nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-2: Chợ phiên (2)

Dương Điền Cương có thể đứng vững chân tại Thổ Khâu thôn, con đã mã thú này đã lập được nhiều công lao hẳn mã. Bản thân nó có tu vi Phạm Nhân cảnh tăng thứ tư trợ lực, tính tình ôn lương lại có chút cự lực, chính là dùng để trồng trọt linh điền là một linh súc nhất.

Như vậy toàn bộ linh súc ở Thổ Khâu thôn đều không vượt quá năm con. Hơn nữa năm con này cộng lại, tính luôn con đã mã thú nhỏ chưa trưởng thành của Dương gia, thì vẫn chưa đủ dùng cho việc trồng trọt.

Chính vì con đã mã thú của Dương Điền Cương, cộng thêm Dương gia có "Phúc Thổ Linh Quyết" gia truyền giỏi nhất về việc xử lý linh điền, Dương Điền Cương mới có thể một hơi tổng cộng thuê trồng ba mẫu pháp giai hạ phẩm linh điền của Thổ Khâu thôn.

Bởi vì con đã mã thú này tuy tu vi mới có đệ nhị trọng Hoán Tiên Linh, chỉ có khi tu vi của nó đạt đến đệ tam trọng Khải Linh Khiếu, làm được mức dẫn thiên địa linh khí tồn lưu trong thân thể của nó thì mới có thể đi cày được đất đai trong linh điền có linh khí trầm tích ở trong đất.

Một khi con đã mã thú nhỏ này hoàn toàn trưởng thành thì có được hai con linh súc, Dương gia chẳng những có thể tự mình trồng trọt được ba mẫu linh điền của mình, hơn nữa vào lúc nông nhàn vẫn có thể cho các nhà khác ở trong thôn thuê để tiến hành trồng trọt linh điền kiếm thạch tệ, các loại linh cốc. Gia cảnh của Dương gia tất sẽ cải thiện thêm một bước.

Chợ phiên ở Hoang Thổ trấn họp chợ mười ngày. Mỗi khi đến ngày chợ phiên, thôn dân của năm thôn trang chung quanh Hoang Thổ trấn sẽ kéo đến trấn mua sắm vật dụng cần thiết, cũng là ngày náo nhiệt nhất của Hoang Thổ trấn.

Dương Quân Sơn cười đã mã thú theo sau con đã mã thú lớn của Dương Điền Cương, một đường chạy chậm về phía khu chợ ở Hoang Thổ trấn, ước chừng hơn nửa canh giờ, Hoang Thổ trấn đã thấy ở xa xa rồi.

Dương Điền Cương ngồi trên đã mã thú, phía sau đặt hai cái giỏ tre lớn, bên trong đựng đầy linh cốc, ước chừng có hai thạch, dựa theo một đồng ngọc tệ đáng giá hai Đầu Linh cốc, thì hai thạch linh cốc này tương đương mười ngọc tệ, tương đương với bổng lộc Dương Điền Cương làm Thôn chính một năm.

Tuy gia cảnh của Dương gia giàu có, nhưng lại không giống như Trương Thiết tượng, trong tay nhiều tiền chi xài. Của cải của Dương gia chủ yếu là linh cốc, chỉ đến lúc cần dùng mới kéo đến chợ phiên trên trấn đổi lấy ngọc tệ. Hiện tại hiển nhiên là Dương Điền Cương muốn chuẩn bị cho Dương Quân Sơn đi Bách Tước sơn.

Ba mẫu linh điền của Dương gia tại Thổ Khâu thôn, linh cốc thu hoạch một năm chẳng qua được sáu thạch, còn phải nhờ vào linh canh bí thuật gia truyền của Dương gia, cùng với cái linh tinh, nước trong đó ẩn chứa nhiều linh khí. Nhưng hàng năm thu hoạch đều phải nộp lên trấn hết một phần năm lương thuế.

Lúc này trên đường đã có không ít Linh Canh nông ở các thôn trong Hoang Thổ trấn đi đến chợ phiên. Dọc theo đường có không ít Linh Canh nông nhìn thấy Dương Điền Cương đều kính nể chào hỏi ông ta.

Dương Điền Cương là người đến từ bên ngoài, năm đó từ Thần Du huyện đi tới Mộng Du huyện Hoang Thổ trấn làm Thôn chính Thổ Khâu thôn, không chỉ riêng thôn dân của Thổ Khâu thôn không phục, mà bốn thôn khác ở Hoang Thổ trấn cũng có địch ý đối với hắn. Cho dù là trấn thủ của Hoang Thổ trấn cũng không thích một người từ bên ngoài đến như hắn vậy.

Sau sự kiện linh tinh ở Thổ Khâu thôn, mặc dù không còn người nào ở Thổ Khâu thôn dám mạo phạm Dương Điền Cương, nhưng ở Hoang Thổ trấn vẫn bị nấy vị Thôn chính cùng với mấy vị Vũ Nhân cảnh cao thủ khác trong trấn xa lánh hay làm khó dễ.

Nhưng kinh qua nhiều phen mình tranh ám đấu lẫn nhau, Dương Điền Cương một lần hành động đã đánh bại rất nhiều Vũ Nhân cảnh cao thủ khiêu khích hấn, mặc dù người có tu vi tương đương hấn tối đa cũng chỉ có thể không bại dưới tay hấn, cuối cùng vẫn là trấn thủ tự mình xuất thủ mới yên ổn áp hấn một chiêu.

Kết quả của trận chiến này rất nhanh sau đó liền truyền khắp toàn bộ Hoang Thổ trấn. Tu vi của Dương Điền Cương tuy không phải là thứ hai của Hoang Thổ trấn, nhưng thực lực lại mờ mờ ảo ảo là cao thủ thứ hai, rất gần với vị trí trấn thủ của Hoang Thổ trấn. Toàn bộ Hoang Thổ trấn không có người nào dám xem thường vị Thôn chính ngoại lai này nữa.

Chợ phiên của Hoang Thổ trấn cực kỳ náo nhiệt, không chỉ các cửa hàng trên trấn, và Linh Canh nông của các thôn chung quanh, cũng không thiếu thương buôn bên ngoài Hoang Thổ trấn cũng chạy đến đây buôn bán các loại vật dụng mà linh canh nông cần dùng thường ngày.

Dương Điền Cương tiến vào chợ phiên, sau đó liền cho Dương Quân Sơn tự đi một mình quanh trấn, còn hấn thì dắt con đà mã thú đến vị trí của trấn thủ sở đi vào công nha.

Dương Quân Sơn biết trấn thủ sở công nha kỳ thực là nơi tụ tập của các Vũ Nhân cảnh cao thủ của Hoang Thổ trấn, mỗi khi có chợ phiên trên trấn thì sẽ có Vũ Nhân cảnh tu sĩ của Hoang Thổ trấn đến đó trao đổi vật dụng cần thiết, trao đổi vật cần tu luyện, trao đổi tin tức hữu dụng cùng với tu luyện tâm đắc,...

Không có Dương Điền Cương ở bên cạnh, Dương Quân Sơn nhất thời cảm thấy tự do, lúc này trên người của hấn mang theo 200 thạch tệ cùng một đồng ngọc tệ, có thể mua vài món đồ chuẩn bị đi Bách Tước sơn.

Dương Quân Sơn tuy nhỏ tuổi nhưng lại có trí thức và kinh nghiệm từng trải cả trăm năm ở mức Vũ Nhân cảnh của kiếp trước, trên người có tiền, hơn nữa dắt một con đà mã thú phía sau, vừa nhìn liền biết là con của người có thân phận. Những người trên trấn đều cố kỵ nhân vật phía sau hấn, thành ra không có ai nghĩ đến chuyện lừa tiền của hấn, nhưng bọn buôn bán hàng rong thì không hấn vậy.

Lúc này Dương Quân Sơn nghĩ trở thành một hành thương, bởi vì chỉ có những thương nhân đi lại tứ xứ thì trong tay sẽ có những thứ tạp nhạp ly kỳ cổ quái, mà Dương Quân Sơn muốn từ trong tay những thương buôn này, thử vận may xem có thể dựa vào kiến thức của kiếp trước có hữu dụng hay không.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-1: Hộ tâm (1)

Rất nhanh sau đó liền có người bày quầy hàng hay buôn bán dạo chú ý đến một cậu bé dắt một con Đà mã thú rất khác biệt so với người khác. Bọn họ nhận định thiếu niên này là một con dê béo độn làm thịt.

- Hắc, tiểu ca, ngươi muốn mua những thứ gì, Lý lão tam ta đi đây đi đó, trong tay có 1 rất nhiều thứ tốt, có muốn xem hay không?

Một hán tử dáng dấp hào phóng, trên mặt có vẻ phong sương đi đến cạnh Dương Quân Sơn. Trước mặt hấn là một gian hàng dài một trượng rộng năm thước dùng trúc mộc dựng lên, bày ra các loại vật phẩm công dụng không đồng nhất, nhìn qua rất là tạp nhạp.

Chính là người này, tình cảnh kiếp trước bày ra rõ ràng trước mắt. Dương Quân Sơn kiếp trước ở chỗ này đã bị thua thiệt lớn. Một thanh gươm bình thường bị kẻ này nói thành thanh quang kiếm bách luyện. Dương Điền Cương cho hấn một ngọc tệ, trong nháy mắt chui vào tay của chính kẻ này.

Nhưng lần này thì..

Dương Quân Sơn nhìn lướt qua quầy hàng của hấn, lắc lắc đầu làm bộ phải rồi đi.

Hán tử kia vội vàng nói:

- Tiểu ca chớ đi a, ngươi muốn vật gì, chỉ cần ngươi nói ra, Lý lão tam ta tám chín phần mười đều có thứ ấy!

Dương Quân Sơn buồn cười cầm một thanh đoản kiếm có vỏ lên, hỏi:

- Đoản kiếm này bán thế nào?

Người nam kia sáng ngời ánh mắt, nói:

- Tiểu ca thật là tinh mắt, thanh điều xà thanh quang đoản kiếm này xuất phát từ tay của lão tượng, bách luyện tinh cương, dưới pháp khí không dám nói là vật tốt số một, nhưng cũng là vật phẩm thượng đẳng. Có câu tiền một thạch tệ thì hàng đáng giá một thạch tệ, hàng nào của đó, thanh điều xà thanh

quang đoàn kiếm này vốn là lão Lý ta muốn bán một ngọc tề, nhưng nhìn tiểu ca lần đầu tiên tới chỗ lão Lý ta mua đồ, nhận được hân hạnh chiếu cố, tám mươi thạch tề ngài cầm đi!

Dương Quân Sơn cân nhắc đoàn kiếm trong tay, rút đoàn kiếm rút ra thì nhìn thấy màu sắc của kiếm thân ánh sáng lập lòe có thể thấy được hình bóng của người, lưỡi kiếm nhìn qua cũng biết là rất bén.

Hán tử đắc ý cười nói:

- Tiểu ca thấy thế nào, có thanh đoàn kiếm này trong tay, có thể đâm thủng vào cơ thể của hung thủ tâm thù hận, nếu không thấy tiểu ca khí vũ hiên ngang, lão Lý ta có lòng kết giao một phen, chứ nếu không tám mươi thạch tề là vô luận như thế nào cũng không thể bán.

Dương Quân Sơn cầm thanh đoàn kiếm trong tay, thuần thục múa vài đạo kiếm hoa. Hán tử kia hiển nhiên là người biết hàng, nhìn Dương Quân Sơn múa vài đạo kiếm hoa biết ngay không phải là động tác võ thuật bình thường, thần sắc khoa trương trên mặt không khỏi thu liễm đi một ít.

Dương Quân Sơn thu hồi vỏ kiếm lại rồi ném thanh đoàn kiếm trở lại cửa hàng, lạnh lùng nói:

- Kiếm chất cứng mà không bền. Tinh cương còn chưa tới mà dám nói là bách luyện, tối đa là 36 luyện thôi! Nhưng mà kiếm thân làm tăng kỹ thuật này cũng không tề, hiển nhiên là đã làm quen rồi. Không biết có phải là thủ nghệ của vị đại thúc ông hay không?

Hán tử nhìn Dương Quân Sơn vẻ mặt như trông thấy quý, bởi vì hết thấy điều Dương Quân Sơn nói về thanh "Điều xà thanh quang đoàn kiếm" này là hoàn toàn chính xác. Đây chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi, không ngờ lại có kiến thức tinh tường như vậy, chẳng lẽ là môn đồ hậu bối của vị luyện khí sư nào chăng?

Chung quanh hành thương xem náo nhiệt trông thấy thái độ của Lý lão tam, làm sao không biết đứa nhỏ trước mắt kia đã nhìn thấu hư thật của hắn, liền tiếp bốn phía cười nhạo Lý lão tam, ánh mắt nhìn Dương Quân Sơn đã bớt đi mấy phần khinh thường.

Nhận thấy Dương Quân Sơn định đi, hán tử kia có phần nóng lòng, chợ phiên tuy rất náo nhiệt, nhưng gần đây có Linh Canh nông của năm thôn chung quanh, đa số đều biết chuyện, lần này hắn bị một đứa con nít lật tẩy, tin tức sẽ nhanh chóng lan truyền khắp chợ phiên, đến lúc đó sẽ không có ai tới mua hàng của hắn. Phiên chợ Hoang Thổ trấn ngày hôm nay xem như không tính rồi, hắn phải nhanh chóng bù đắp lại cục diện này, và phải bắt đầu từ người thiếu niên kia.

- Tiểu ca xin chậm đã!

Dương Quân Sơn sớm đã biết chắc chắn hán tử kia sẽ ngăn cản hắn, trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt lại ngạc nhiên, nói:

- Thế nào, ngươi còn muốn ép mua ép bán nữa hay sao, ta là người địa phương của Hoang Thổ trấn!

Câu nói của Dương Quân Sơn càng làm cho hán tử khản trương, vội vàng khoát tay nói:

- Tiểu ca chớ nên hiểu lầm, ngàn vạn chớ nên hiểu lầm, tại hạ muốn làm ăn mua bán ở trấn, không dám truyền tai tiếng ra ngoài.

Dương Quân Sơn tức giận nói:

- Vậy ngươi gọi ta làm gì?

Hán tử tươi cười nói:

- Nhìn ánh mắt sắc bén của tiểu ca, trong tay tại hạ còn có mấy vật, tiểu ca xem có hợp ý thứ gì không.

Thứ hắn cần chính là thứ này! Dương Quân Sơn mừng thầm trong lòng.

Kiếp trước sau khi cửa nát nhà tan, Dương Quân Sơn trở thành một vị tán tu, vì tích góp từng tí tài nguyên tu luyện, cũng từng trải qua một thời gian hành nghề hành thương đi bốn ba khắp nơi, đối với những hành thương đại đa số đều là tán tu biết rất rõ hoàn cảnh của họ.

Dương Quân Sơn mỉm cười nói:

- Vậy à, vậy phải xem vật trong tay ngươi như thế nào!

Hán tử trong nháy mắt có ảo giác dường như người trước mặt mình không phải là thiếu niên mười hai tuổi, mà là một Lão Hồ Ly 120 tuổi vậy.

Lý lão tam nhìn bốn phía chung quanh, vội vàng vỗ vào vai Dương Quân Sơn, nói:

- Tiểu ca tới bên này, đến một chỗ yên tĩnh một chút!

Lập tức gọi một hành thương quen biết ở bên cạnh, nhờ người này trông chừng dùm quầy hàng của hắn.

Dương Quân Sơn hiểu rõ gât gât đầu, theo Lý lão tam đi tới một nơi yên tĩnh cách xa mọi người, nhưng Dương Quân Sơn không để mình thoát khỏi tầm mắt của mọi người lui tới trên chợ phiên.

Chương 8-2: Hộ tâm (2)

Lý lão tam nhận thấy Dương Quân Sơn hành động như thế, trong lòng càng khẳng định thiếu niên trước mắt là một tay già đời, thậm chí xui xẻo, từ bên hông lấy ra một gói to, tổng cộng có bốn vật phẩm rơi ra khỏi túi, xuất hiện trước mặt Dương Quân Sơn. Dương Quân Sơn nhíu lông mày, nói:

- Là bốn thứ này?

Đĩ nhiên biết được Dương Quân Sơn là người "Trong nghề", Lý lão tam cười "Hắc hắc", nói:

- Đương nhiên không chỉ có vậy, nhưng ta nhìn tiểu hữu mới bắt đầu tu luyện, Tiên Linh khiếu không phải đã hoàn toàn đánh thức, cho dù có vài thứ tốt chỉ sợ cũng không dùng được rồi!

Dương Quân Sơn xem xét hẩn một cái, quay đầu rồi đi.

Lý lão tam vội vàng kéo Dương Quân Sơn rồi nói:

- Tiểu hữu khoan đi! Còn có mấy thứ tiểu hữu phải ngắm nghía một phen!

Lúc này Dương Quân Sơn mới dừng bước, nhưng ánh mắt lại dò xét hẩn giây lát, dường như đã không quá tin tưởng vào lời nói của Lý lão tam.

Lý lão tam cắn chặt răng, lại lấy từ trong người ra ba món khác, nói:

- Tổng cộng có bảy món này thôi. Nếu tiểu hữu còn không hài lòng, vậy lão Lý ta phải quay đầu rồi khỏi Hoang Thổ trấn này, dù sao làm ăn cũng không được nữa rồi!

Lý lão tam oán trách nhưng Dương Quân Sơn không quan tâm đến, bởi vì sau khi Lý lão tam lấy ba món kia ra thì ánh mắt của Dương Quân Sơn ngời sáng. Sau đó hẩn cố đè nén nỗi vui mừng trong lòng xuống, nhủ thầm đã nhặt được bảo bối rồi.

Một vị tán tu có được quầy hàng tại chợ phiên trên trấn cũng không dễ dàng. Lý lão tam làm ra vẻ oán thán, kì thực cũng không nguyện bỏ qua chợ phiên ở Hoang Thổ trấn được, cuối cùng vẫn thận trọng hỏi:

- Tiểu hữu có vừa mắt được món gì không?

Trước mắt bày ra bảy món vật phẩm. Hai thanh vũ khí bách luyện, một cái thuẫn bài, ba tảng đá khác biệt tính chất, còn có một khối hộ tâm kín ở bề mặt in rõ một dấu quyền.

Dương Quân Sơn không tin rằng Lý lão tam chỉ có hàng hóa như vậy thôi, nhưng như Lý lão tam đã nói lúc này, hiện tại hẩn chẳng qua chỉ vừa mới tu thành Phạm Nhân cảnh tầng thứ nhất, cho dù Lý lão tam có vật tốt, hẩn cũng không dùng được rồi, hơn nữa sợ không mua nổi.

Nhưng bảy món vật phẩm trước mắt cũng coi là đã vượt ra ngoài ý liệu của Dương Quân Sơn.

Dương Quân Sơn chỉ khối hộ tâm có in dấu quyền ở bề mặt, hỏi:

- Vật này thì thế nào?

Vì Lý lão tam biết rõ Dương Quân Sơn đã nhìn thấu lai lịch của "Điều xà thanh quang đoàn kiếm" của hẩn, cho nên lần này đều lấy ra vũ khí, các loại khoáng thạch, để chứng tỏ sự thành tâm của hẩn. Miếng hộ tâm này chính là một trong ba vật cuối cùng mà hẩn lấy ra.

Lý lão tam cười nói:

- Đây chính là bảo bối, đã từng là một món pháp khí...

- Nhưng nó đã bị phá hủy rồi!

Dương Quân Sơn chỉ vào dấu quyền, cười lạnh nói:

- Pháp trận đã hoàn toàn bị một quyền này phá hủy!

Lý lão tam vội la lên:

- Nhưng dù sao đã từng là một món pháp khí, phía trên vẫn phải còn pháp trận còn sót lại!

- Một món pháp khí bậc thấp thôi!

Dương Quân Sơn tiếp tục cười lạnh, ra vẻ không thèm quan tâm liếc nhìn, nói:

- Cho dù còn sót lại một vài pháp văn thì có thể làm được gì?

Lý lão tam thối lui mà cầu thứ:

- Ít nhất miếng hộ tâm này chất liệu cấp bậc pháp khí!

Lần này Dương Quân Sơn không phản bác, ngược lại gật gù đầu, nói:

- Cũng chính vì chất liệu còn có thể nhìn được, nhưng mà không có pháp trận chống đỡ, miếng hộ tâm này so với cái khiên bách luyện có mạnh hơn bao nhiêu?

Lý lão tam bị Dương Quân Sơn nói như thế, hoàn toàn không còn khí thế nữa, cuối cùng đành phải lắp bắp:

- Cái này, cái này chung quy vẫn mạnh hơn một chút.

Dương Quân Sơn liên tục cười lạnh, cười đến khi nhận thấy Lý lão tam càng lúc càng không có lòng tự tin nữa. Lúc này Dương Quân Sơn mới nói:

- Nói giá thử xem?

Lý lão tam nghe vậy đầu tiên là vui mừng, tiếp đó vẻ mặt lại đau khổ, hỏi dò:

- Tiểu ca, người xem 150 đồng tệ,...

- Cái gì?

Dương Quân Sơn lập tức nổi nóng, hét lên:

- Chỉ cái khối rách này...

Lý lão tam liên tục luống cuống, không ngừng thờ dãi lại đưa ngón tay lên miệng, khuôn mặt hoảng loạn ra dấu Dương Quân Sơn không nên gầm rú như thế, thật vất vả để có thể trấn an được thiếu niên này. Rồi hắn thở phào thấp giọng nói:

- Vậy miếng hộ tâm hồng này cũng đáng 150 thạch tệ chứ?

Cũng chính vì Dương Quân Sơn là một cậu bé hơn mười tuổi, nếu là một người trưởng thành mà lại gầm rú như vậy, cho dù Lý lão tam không muốn làm ăn buôn bán ở chợ phiên trên Hoang Thổ trấn nữa, hắn cũng muốn quay lưng bỏ đi ngay.

Lý lão tam khổ sở nói:

- Nhưng miếng hộ tâm này không hề bề nát, mặc dù không có pháp trận, bản thân chất liệu nếu so với bách luyện bình khí còn mạnh hơn nhiều. Một thanh bách luyện Trường Dao còn có giá 120, 130 thạch tệ. Miếng hộ tâm này vô luận thế nào cũng phải đáng 150 thạch tệ.

Dương Quân Sơn lắc đầu như trống bỏi, nói:

- Đừng quên là trước đây người nghĩ hết cách gài bẫy ta. Lần này người cũng chưa buông tha chút nào. Hiển nhiên là không thành tâm rồi.

Trong lòng của Lý lão tam dâng lên một cỗ... hỏa khí, nếu người trước mặt hắn không phải là một đứa bé con, bất kể như thế nào hắn cũng chiếm không được đạo lý, nếu những người khác được voi đòi tiên như vậy, Lý lão tam hẳn đã sớm không tiếp đón rồi.

- Tiểu tử, xem ra người bắt đầu Dẫn Linh Khí vào cơ thể rồi, miếng hộ tâm này có một chút pháp trận còn sót lại. Tuy rằng pháp trận nát vụn không có lực phòng hộ như trước, nhưng chút ít pháp trận còn sót lại có khả năng phù hợp cho người dùng 150 thạch tệ, người đã chiếm tiện nghi rồi!

Dĩ nhiên Dương Quân Sơn biết mình đã chiếm được tiện nghi, nhưng mình là một đứa bé con, quấy rầy đây đưa với hắn một phen cũng không sao.

- 150 thạch tệ cũng được. Vậy người cho ta chọn thêm một khối đá đi!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-1: Linh ngọc (1)

- 150 thạch tệ cũng được, vậy ngươi cho ta chọn thêm một khối đá!

Dương Quân Sơn chỉ vào ba khối khoáng thạch trước mắt, đây mới là mục đích thực sự của hắn.

- Cái gì? Không thể nào!

Lý lão tam tựa như mèo bị đập đuôi, lập tức gào lên.

Ngay lập tức Lý lão tam bình tĩnh lại, nhìn bốn phía chung quanh rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn đồ thạch?

Dương Quân Sơn kinh ngạc nói:

- Thế nào, không được sao?

Lý lão tam cười lạnh nói:

- Được, sao lại không được, nhưng lão Lý ta có ba khối khoáng thạch này là nhặt được ở quặng mỏ cũ. Trong những tảng đá này phần lớn đều có hàng chỉ có nhiều hay ít mà thôi. Tảng đá này ít nhất cũng phải 50 thạch tệ. Tiểu tử ngươi trả 150 thạch tệ lấy miếng hộ tâm, lão tử đã lỗ chết luôn, còn muốn tha thêm một khối đá này nữa, đừng có mơ.

Quặng mỏ cũ à? Dương Quân Sơn thầm cười lạnh: nếu ngươi có thể mang khoáng thạch từ trong quặng mỏ cũ ra thì làm sao lại lạc phách như vậy?

Nhưng Dương Quân Sơn không dám biểu hiện ra, mà thận trọng nói:

- Vậy, tăng thêm mười thạch tệ?

Lý lão tam trừng mắt, nói:

- Bớt cho tiểu tử ngươi mười thạch tệ, 190 thạch tệ thì lấy!

Dương Quân Sơn sờ soạn trong ngực hồi lâu, tỏ vẻ không nỡ, móc ra một đồng ngọc tệ cùng 60 thạch tệ, hơi khó nói:

- Ngươi xem, toàn bộ ngọc tệ cùng thạch tệ của ta đều ở đây,...

Lý lão tam nhướng mắt lên, miễn cưỡng kiềm chế cổ... tà hỏa trong lòng xuống. Lúc này hắn lại lần nữa ý thức được người trước mắt dù sao cũng chỉ là một hải tử, cho dù biểu hiện có già dặn như thế nào đi nữa, trong người một hải tử mười một, mười hai tuổi có thể có bao nhiêu thạch tệ được chứ?

Nói thật, khi Lý lão tam thấy Dương Quân Sơn có thể lấy ra 169 thạch tệ đã cảm thấy đủ kinh ngạc rồi, làm gì còn hoài nghi trên người Dương Quân Sơn còn có thêm bao nhiêu thạch tệ hay không.

Lý lão tam có vẻ không nỡ, nhưng càng không nỡ bỏ lỡ cơ hội có được nhiều thạch tệ như thế này. Đối với Phạm Nhân cảnh tán tu như hắn, hơn 100 thạch tệ cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Lý lão tam cắn răng, giậm chân một cái, ra vẻ ta đây thua thiệt quá mức, buồn rầu lắc lắc tay, nói:

- Được rồi được rồi, vật là của ngươi, vật là của ngươi, mau chọn lựa một khối đá đi, cầm miếng hộ tâm đi mau, chó tri hoãn lão Lý ta làm ăn. Ngày hôm nay vì tiểu quỷ ngươi mà ta đã thua thiệt quá nhiều rồi!

Dương Quân Sơn không thể chờ đợi thu lấy miếng hộ tâm, nhưng lại khó xử, bản khoản trước ba quả khoáng thạch một lát, chờ đến khi Lý lão tam không còn kiên nhẫn nữa, bấy giờ mới chân chờ chọn lựa một khối trong đó, nói:

- Vậy, ta lấy khối này.

Lý lão tam không nghĩ ngờ, hắn đã trông thấy phía trước có hai nhóm người dừng lại trước quầy hàng của mình, đang tìm kiếm vật dụng gì đó, vội vàng nói:

- Khối khoáng thạch này hàm chứa pháp gai hạ phẩm tinh thiết. Nếu có thể đề luyện ra ba thành tinh thiết thì tiểu tử ngươi lời to rồi. Đi mau đi mau, nhưng chó có nói lão Lý ta khi dễ tiểu hải tử đấy.

Ba thành tinh thiết? Ngay cả Lý lão tam cũng bủi bùi xem thường chính mình. Khối khoáng thạch này nếu có thể đề luyện ra 10% tinh thiết cũng coi như không tệ rồi!

Nhìn theo bóng lưng của Lý lão tam vội vã quay về quầy hàng của mình, Dương Quân Sơn ném ném khối khoáng thạch dài chưa tới một tấc, có vân đồ gì sất trong tay, đắc ý cười vậy.

Dương Quân Sơn vui mừng cất miếng miếng hộ tâm vào trong người, miếng hộ tâm này là món hạ phẩm pháp khí có pháp trận phần lớn bị đánh tan là không sai. Nhưng với con mắt kiếp trước của Dương Quân Sơn xem thì miếng hộ tâm từ lúc mới chế thành hạ phẩm pháp khí đã đại tài tiểu dụng rồi, hoặc là trình độ của người luyện chế miếng hộ tâm không được tốt lắm, khiến cho một món vốn có thể luyện chế thành pháp khí trung phẩm lại miễn cưỡng giảm đi một bậc.

Thanh Hồng cương, pháp giai trung phẩm linh tài, chính là linh tài tốt nhất để luyện chế trung phẩm phòng hộ pháp khí.

Miếng hộ tâm kín này bị người dùng quyền đánh tan pháp trận trong đó, đồng thời lưu lại dấu ấn ở trên mặt kiếng. Dấu quyền này có bốn dấu ngón tay lóe lên ánh sáng màu xanh đỏ. Dương Quân Sơn tin rằng nhất định chất liệu dùng để luyện miếng hộ tâm là Thanh Hồng cương.

Kiếp trước sau khi gia tộc Dương Quân Sơn tan vỡ, trở thành tán tu lưu lạc tứ xứ. Tán tu tiết kiệm hết thảy tài nguyên tu luyện, hơn nữa mặc dù có tích lũy từng chút cũng không tìm được người hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình. Bởi vậy, đặc thù lớn nhất của tán tu chính là bất kể tài nghệ tu luyện nào đều phải hiểu biết một chút. Nói tốt thì gọi là bác đại tinh thông. Nói xấu thì gọi là cái gì cũng biết, sơ sơ về da, về lông mà thôi.

Dù vậy, cuối cùng kiếp trước Dương Quân Sơn cũng ngoan cường đem tu vi tự thân đẩy lên tới Vũ Nhân cảnh tầng thứ tư. Nếu như một số thế lực cũng có thể nắm trong tay một trấn nhỏ, có kiến thức và kinh nghiệm từng trải, Lý lão tam chưa đạt tới Vũ Nhân cảnh không thể so sánh được.

Lý lão tam không biết Thanh Hồng cương này. Dương Quân Sơn tin tưởng bản thân mình không nhìn lầm.

150 thạch tệ mua được miếng hộ tâm kín, dù nấu lại miếng hộ tâm lần nữa, luyện ra Thanh Hồng cương ít nhất cũng đáng giá năm ngọc tệ.

Nhưng lúc này Dương Quân Sơn sẽ không ham chút dung hợp bên trong Thanh Hồng cương. Miếng hộ tâm mặc dù không có pháp trận bảo vệ, chỉ bằng chất liệu Thanh Hồng cương tự thân luyện ra cũng có thể ngăn cản được bách luyện binh khí chém.

Hơn nữa đối với Dương Quân Sơn, miếng hộ tâm bề mặt còn sót lại có chút pháp trận phù văn, không hẳn là không dùng được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9-2: Linh ngọc (2)

Đây có thể nói là chứng cứ rõ ràng về sự nghèo khổ cùng cực của tán tu. Dốc tất cả tài nguyên, vật liệu trong tay dùng hết, nên dù là pháp khí hư hại, linh khí hư hao, cũng phải tận dụng hết khả năng của chúng.

Pháp trận phù văn của miếng hộ tâm kín tuy đã tàn hỏng hơn phân nửa, nhưng còn sót lại vài đạo phù văn. Dương Quân Sơn vẫn có thể cấu kết trở lại. Tuy rằng không cách nào đạt đến uy năng của pháp khí, nhưng ít ra có thể đề thăng mức phòng ngự của miếng hộ tâm này lên một chút.

Chỉ cần miếng hộ tâm cũng đáng để cho Dương Quân Sơn hao tốn 169 thạch tệ. Huống chi trong tay Dương Quân Sơn còn có một khối khoáng thạch.

Trước đó Dương Quân Sơn nhìn ba khối khoáng thạch giả vờ do dự, kì thực mục tiêu của hắn chính là khối khoáng thạch rỉ sắt màu đỏ này, thậm chí miếng hộ tâm chẳng qua là hắn sử dụng như một công cụ yểm trợ mà thôi.

Trong tài liệu về thiết hay thạch trong tu luyện giới, các loại tài nguyên tu luyện ẩn tàng trong thạch, hoặc đứt khoát hòa tan vào thạch chất, cho dù là tu sĩ cao minh với pháp thuật thần thông cũng rất khó phán đoán trong đó có thứ họ cần hay không, hoặc có thể đoán được nhưng không thể kết luận có hàm lượng bao nhiêu. Bởi vậy trong Tu Luyện Giới mới sinh ra phương thức thú vị là đồ thạch giống như đánh bạc vậy.

Đồ thạch, đánh ở đây dĩ nhiên là tính không xác định, nhưng nếu đã xác định trong khoáng thạch có hay là có bao nhiêu, thì đồ thạch sẽ không còn ý nghĩa nữa. Do đó nếu thạch đã có thể xác định được hàm lượng, dĩ nhiên người ta sẽ không mang ra đánh cược.

Hồng Tú nguyên thạch chính là một loại khoáng thạch tài nguyên tu luyện có thể xác định hàm lượng bên trong đó, nhưng liên quan đến hồng văn nguyên thạch thì mức độ nhận biết đã được truyền bá rộng rãi nhiều năm rồi.

Nhiều thế hệ kinh doanh khoáng thạch vọng tộc từ đệ phát hiện loại thiết khoáng được bao bằng đá bên ngoài này bên trên thường xuất hiện từng đường rỉ sắt màu đỏ nhàn nhạt. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ sơ suất bỏ qua khoáng thạch có vân đồ này. Như vậy bên trong khoáng thạch nhất định sẽ bao bọc một khối linh ngọc!

Không sai, chính là linh ngọc, nguyên liệu dùng để cạo cắt chế tạo ngọc tệ. Là bảo vật mà tu sĩ có thể dùng để phụ trợ tu luyện.

Kiếp trước vị vọng tộc từ đệ kia sau khi phát hiện điều bí mật này đã nhanh chóng báo lên gia tộc, gia tộc coi như là cơ hội quật khởi, nhanh chóng âm thầm thu thập một lượng lớn Hồng Tú nguyên thạch. Nhưng Hồng Tú nguyên thạch rất hiếm, mà gia tộc này lại không muốn gióng trống khua chiêng khiến cho mọi người đều biết, bởi vậy số lượng thu thập cũng không nhiều lắm.

Ba năm sau, cuối cùng bí mật cũng bị người phát giác và được truyền bá rộng rãi. Hồng Tú nguyên thạch không được coi trọng lập tức bị các lớn thế lực nhỏ nắm trong tay. Trên thị trường cũng khó thấy được Hồng Tú nguyên thạch.

Mặc dù vậy, gia tộc đầu tiên phát hiện ra Hồng Tú nguyên thạch đã bí mật tích lũy qua ba năm, trong vòng 30 năm đã sinh ra một cao thủ Chân Nhân cảnh, khiến cho gia tộc từ một vọng tộc nơi trấn nhỏ xa xôi, thoáng chốc đã trở thành một hào tộc quyền thế của một huyện.

Sau đó Dương Quân Sơn đã từng có giao tình cùng với một tử đệ của gia tộc này. Người đó từng nói cho hắn biết, nếu Hồng Tú nguyên thạch không quá mức hiếm hoi, thì gia tộc của hắn ba năm qua tích lũy một cách bí mật, ít nhất gia tộc sẽ có thêm vài vị tu sĩ Chân Nhân cảnh nữa, thậm chí trở thành danh môn của một quận cũng không phải không có khả năng.

Thực tế chẳng những Hồng Tú nguyên thạch hiếm hoi, mà thông thường cá thể cực nhỏ. Lớn nhất chỉ to bằng nắm tay, vì thế cũng hạn chế mức to nhỏ của linh ngọc được bao bọc bên trong. Kiếp trước phát hiện bên trong Hồng Tú nguyên thạch có thể giải thạch ra khỏi linh ngọc lớn nhất lớn nhất chẳng qua là cắt được 30 ngọc tề mà thôi. Thậm chí từ Hồng Tú nguyên thạch giải thạch ra được một khối ngọc tề nhỏ hơn bình thường cũng thường phát sinh.

Tuy nhiên bất luận là bên trong Hồng Tú nguyên thạch bao phủ linh ngọc lớn hay nhỏ thì điểm tuyệt đối chính là linh ngọc bên trong Hồng Tú nguyên thạch nhất định tồn tại.

Do thử khoáng thạch trong tay, Dương Quân Sơn thầm nói phát tài. Hồng Tú nguyên thạch vốn không có nhiều, ở nơi Hoang Thổ trấn vắng vẻ thì xác suất gặp càng nhỏ. Với lứa tuổi hiện tại của Dương Quân Sơn, chạy tới chợ phiên đồ thạch chắc chắn là dụ cho người chú ý.

Ngoài ra mấu chốt nhất chính là với tu vi bây giờ của hắn, không thể nào tiến hành giải thạch đối với Hồng Tú nguyên thạch, đương nhiên không lấy được linh ngọc bên trong. Không có linh ngọc thì không thể nào cắt được ngọc tề. Không có ngọc tề vậy tại sao Dương Quân Sơn lại âm thầm thu thập Hồng Tú nguyên thạch?

Xem ra muốn tích lũy tài phú trước hết cần phải nhờ lực lượng của cha mà thôi, với tu vi Vũ Nhân cảnh của cha, hứng thú đồ thạch sẽ không bị kẻ khác hoài nghi.

Dương Quân Sơn dường như nghĩ tới chuyện gì đấy, nhất thời thần sắc tỏ ra nghiêm trọng: vì ngăn cản đại họa mấy năm sau phát sinh cần quét toàn bộ Du quận. Nhất định hắn phải kiệt lực hiệp trợ Dương Điện Cương để thắng tu vi, chỉ có như vậy mới có khả năng tránh khỏi cảnh cửa nát nhà tan lần nữa.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1: Linh đan (1)

Kiểm lợi chỗ Lý lão tam, thuận tiện báo thù kiếp trước bị đối phương lừa bịp, Dương Quân Sơn cảm thấy thật vui vẻ thoải mái.

Nhưng tiếp đó đi dạo một vòng xuống các quầy hàng ở chợ phiên, không phát hiện ra cái gì có thể khiến cho hắn sáng mắt nữa. Nói chung không phải là không có món gì đáng để cho hắn mua để dành, thật sự vì Dương Quân Sơn không còn nhiều thạch tề nữa.

Mấy năm nay hắn để dành được thạch tề tiêu vật. Dương Điện Cương thường cho hắn một đồng ngọc tề. Ngoài ra còn thu được từ đám Trương Hồ Tử hơn trăm thạch tề. Tổng cộng hơn 300, vừa rồi đã dùng hết hơn một nửa. Hiện giờ Dương Quân Sơn chỉ còn lại 134 thạch tề. Hắn cần phải cẩn thận tính toán mua chút ít đồ dùng cho chuyến đi Bách Tước sơn.

Tại cửa hàng nhà thợ rèn trên trấn mua hai hồ tổng cộng 60 Thiết Vũ tiễn. Mũi tên này do hắc thiết chế thành toàn thân. Đầu mũi tên chế tạo bằng tinh cương, phối hợp với cung mạnh, ở cự ly thích hợp cũng có thể bắn thủng da của hung thú bậc cao.

Kiếp trước Dương Quân Sơn cũng từng mua Thiết Vũ tiễn ở nơi này. Nhưng do trước đó bị Lý lão tam lừa bịp tổng tiền hơn một nửa thạch tề, thạch tề trên người cũng không bằng bây giờ, cuối cùng hắn mua một bầu 30 cái, lúc đi vào Bách Tước sơn không lâu thì đã bắn hết rồi.

Giờ này Dương Quân Sơn chẳng những mua hơn một bầu, mà thuật bắn tiễn rất xa so với kiếp trước, kinh nghiệm săn giết cũng tăng thêm, dĩ nhiên sẽ không rơi vào tình trạng quần cảnh như kiếp trước.

60 cái Thiết Vũ tiễn tốn hết một trăm thạch tề của Dương Quân Sơn. Thợ rèn nhìn một đứa con nít như hắn tới mua đồ, hỏi thăm cha mẹ hắn, Dương Quân Sơn có ý tiết lộ đại danh cha Dương Điện Cương nên có được ưu đãi. Ở Hoang Thổ trấn, đại danh của cha Dương Quân Sơn vẫn có mấy phần uy

hiếp.

Có 60 cây Thiết Vũ tiền, hành trình Bách Tước son của Dương Quân Sơn thêm mấy phần bảo đảm. Cây Tang Mộc cung mà Dương Điền Cương mới đưa cho hắn hiện giờ đã khá yếu rồi.

Sáng sớm hôm nay khi diễn luyện một bài Mãng Ngưu Quyền, Dương Quân Sơn đã cảm thấy khí lực tự thân tăng nhiều. Dùng Tang Mộc cung luyện tập cảm thấy thuật bắn tăng thêm rõ rệt. Một bầu tên hắn bắn một hơi là hết, gần như không ngừng nghỉ.

Một cây cung tốt giá trị không rẻ, thậm chí so sánh với một thanh bách luyện binh khí còn đắt hơn nhiều. Nhưng bây giờ Dương Quân Sơn không còn bao nhiêu thạch tệ, đừng nói là cung tốt, một cây Tang Mộc cung cũng không mua nổi.

Nhưng Dương Quân Sơn biết được cha Dương Điền Cương có một cây cung không tệ. Nghe nói lúc trẻ Dương Điền Cương từng sử dụng qua, không biết hắn có kéo nổi hay không.

Mua hai hồ Thiết Vũ tiền, Dương Quân Sơn chỉ còn lại hơn ba mươi thạch tệ ít ỏi, bất giác đưa tay sờ vào khối Hồng tú nguyên thạch trong ngực, đáng tiếc hiện giờ bảo bối không dùng được.

Tích lũy tiền tiêu vặt mấy nay, nhaoáng một cái là hết, đang tính toán xem hơn ba mươi thạch tệ có thể mua được những thứ gì, liền trông thấy một cửa hàng linh thảo bên cạnh chợ phiên.

Cửa hàng như thế này thường sẽ bán kèm thuốc dán dùng để trị thương chữa bệnh, nhưng phần nhiều là dùng linh thảo cấp thấp phối chế cùng thảo dược bình thường, đối với tu sĩ Phàm Nhân cảnh bậc thấp còn có chút công hiệu, nhưng Phàm Nhân cảnh bậc cao, tu sĩ điện định tiên căn có thể thi triển tiên thuật, nếu bị tổn thương hoặc bị bệnh thì không phải thuốc dán này có thể trị được. Khi đó tu sĩ cần dùng đan dược.

Nhưng trước mắt Dương Quân Sơn chỉ là tu sĩ Phàm Nhân cảnh tầng thứ nhất Hoán Tiên Linh vẫn chưa xong. Thuốc dán được chế tạo từ hỗn hợp Linh thảo và thảo dược phổ thông dùng trị liệu bị thương cũng đủ rồi.

Ba mươi lăm thạch tệ, lần nữa lại nể mặt hắn là một tiểu hài tử, cộng thêm con đà mã thú ở bên ngoài, chương quỹ cửa hàng linh thảo cảm thạch tệ rồi đưa cho hắn 4 miếng thuốc dán giá 10 thạch tệ một miếng.

Cất thuốc dán vào cái túi đặt trên lưng con đà mã thú, Dương Quân Sơn vỗ vỗ vào túi tiền khô quắt giữa ngực, thạch tệ trên người rốt cục không còn một mống.

Nhìn sắc trời một chút, chắc cha vẫn còn ở trong trấn công nha chưa đi ra, Dương Quân Sơn buồn chán muốn chết, vừa dạo quanh chợ phiên, thoải mái xem xét vật phẩm trưng bày tại các quầy hàng hai bên phố xá, vừa đi tới chỗ trấn công nha.

Trấn công nha ở vị trí trung tâm Hoang Thổ trấn. Nơi này lúc bình thường là nơi tập trung của Vũ Nhân cảnh cao thủ ở Hoang Thổ trấn. Vì thế mỗi khi đến chợ phiên, chung quanh trấn công nha bày khá ít các quầy hàng. Những hành thương tán tu đi lại khắp nơi cũng không dám bày biện hàng hóa thấp kém của mình vì e ngại pháp nhãn của Vũ Nhân cảnh cao thủ.

Tuy nhiên người chân chính dám bày cửa hàng gần công nha đều là những hành thương tự tin đối với đồ vật của mình. Vì thế nơi náo nhiệt nhất ở chợ phiên không phải là nơi gần trấn công nha, nhưng đồ vật tốt nhất ở chợ phiên tuyệt đối là ở nơi đây.

Lúc này Dương Quân Sơn đứng trước một cửa hàng có tám, chín cái hộp gỗ tinh xảo, nhìn trừng trừng vào đan dược trong hộp gỗ mà thèm nhỏ dãi. Không chỉ có Dương Quân Sơn, những kẻ khác đi ngang qua cửa hàng này cũng thường dừng chân lại, thèm thuồng nhìn đan dược trong hộp gỗ.

Quầy hàng này thuộc về một tu sĩ áo đen diện mạo cao ngạo lãnh đạm, từ lúc Dương Quân Sơn bắt đầu đến cửa hàng, tu sĩ thần sắc lạnh lùng ngồi đấy, hai mắt khép hờ không nhúc nhích. Hiển nhiên, tu sĩ cao ngạo lãnh đạm này cực kỳ tự tin đối với đồ đặc của mình, hồ hững với những người có ý định hỏi thăm mặc cả.

Nhưng đối với Dương Quân Sơn, đan dược mà tu sĩ này bán chỉ xem là dược đan chứ không gọi là linh đan, trình độ của người chế tạo những dược đan này cùng lắm là chế đan sư, so sánh với luyện đan chân chính còn kém một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10-2: Linh đan (2)

Lúc đầu Dương Quân Sơn vốn tưởng vị tu sĩ lạnh lùng kia chính là người luyện chế đan dược, nhưng sau khi nhìn vào đan dược trong hộp gỗ, Dương Quân Sơn lại bỏ đi ý nghĩ này. Chủ nhân bán đan dược kia muốn người ta ngộ nhận y là đan sư, nên cố tình làm ra vẻ lạnh lùng nhằm gia tăng giá trị của bản thân mà thôi.

Dù những đan dược chỉ có cấp bậc là dược đan, dùng linh thảo sử dụng bí pháp ngao chế, sau đó dùng dược nê rồi dùng bí pháp chế thành, nhưng so

với hỗn hợp linh thảo cùng được thảo phổ thông chế thành thuốc dán hiển nhiên là cao minh hơn. Mấy loại đan dược đối với Dương Quân Sơn là Phàm Nhân cảnh sơ nhập tu sĩ là dùng được.

Dương Quân Sơn chú ý tới một hộp đan dược chính là thứ dẫn linh đan mà tu sĩ mới bắt đầu tu luyện dùng được. Loại đan dược này có hữu ích không nhỏ cho việc tu luyện của Dương Quân Sơn.

Chẳng qua là giá cả như thế nào,...

Tu sĩ cao ngạo lãnh đạm ghi giá trên chiếc hộp Hoán Linh đan là năm đồng ngọc tệ!

Năm đồng ngọc tệ. Dương Quân Sơn nhìn chăm chăm trên giá bán mà cảm thấy hàm răng đau nhói. Đan dược kia chỉ là đan dược bình thường, một hộp Hoán Linh đan tối đa đáng giá ba đồng ngọc tệ thôi. Nhưng nơi trần nhố hoang vắng, ngày thường rất nhiều Linh Cảnh nông, e rằng ngay cả đan dược cũng không thấy được mấy viên. Rõ ràng tu sĩ cao ngạo lãnh đạm kia không hề sợ hãi.

Mặc dù như thế, Dương Quân Sơn vẫn lưu luyến đánh giá 10 viên Hoán Linh đan trong hộp gỗ.

Vị tu sĩ khép hờ ánh mắt, nhìn thiếu niên cứ ngồi trước quầy hàng không muốn đi, nhếch miệng cười nhẹ châm biếm một cái rồi thôi.

Nếu là người khác, vị tu sĩ cao ngạo sớm đã lạnh lùng trách cứ khiến khách phải bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy con đà mã thú ở phía sau lưng thiếu niên, lại nghĩ tới nơi gần trấn công nha, ông ta lại quyết tâm chờ một chút.

Nhìn thiếu niên biết ngay là hãn cực kỳ khát vọng đan dược của mình. Mỗi hộp đan dược đều có giá mấy đồng ngọc tệ, rõ là thiếu niên không có đến số tiền nọ. Nhưng trông con đà mã thú mà hãn dắt theo, nhất định gia đình của thiếu niên này không thể khinh thường, liền tưởng đến trấn công nha ở gần đây, vị tu sĩ cao ngạo kết luận nhất định cha mẹ của thiếu niên kia là một vị Vũ Nhân cảnh cao thủ, lúc này đang ở trong trấn công nha.

Những đan dược này là xa xỉ đối với Linh Cảnh nông tu sĩ bình thường, nhưng nếu là Vũ Nhân cảnh cao thủ, mấy đồng ngọc tệ hiển nhiên là mua được.

Thực ra vị tu sĩ cao ngạo đã đoán đúng phân nửa. Dương Quân Sơn đích thật đang đợi cha mình trở ra. Hãn cũng đích thật muốn mua một hộp Hoán Linh đan. Mặc dù hộp linh đan giá quá cao, nhưng Dương Quân Sơn rất muốn mua ba viên Hoán Linh đan trong hộp.

Kiếp trước Dương Quân Sơn có một thời gian điều nghiên luyện đan chế thuốc, từng tự tay chế thành vài loại đan dược phổ thông dùng để trao đổi qua lại với người khác, miễn cưỡng cũng coi là nửa vị chế đan sư. Hãn cũng từng chế tạo qua Hoán Linh đan.

Vì vậy Dương Quân Sơn có chút hiểu biết về đan dược, nên khi hãn nhìn thấy hộp Hoán Linh đan liền biết ngay vị tu sĩ lãnh đạm kia không phải là chế đan sư. Vì chế đan sư không thể không nhận ra trong số mười viên đan dược trong hộp, có ba viên không phải là loại dùng chung nấu linh thảo, sau đó tạo ra được nê rồi chế thành dược đan, mà là do luyện đan sư luyện chế thành linh đan chân chính!

Có lẽ vì thủ pháp luyện chế có vấn đề, mà ba viên linh đan kia trông rất giống với Hoán Linh đan bậc thấp. Nếu kiếp trước Dương Quân Sơn không phải là một vị chế đan sư, đồng thời cũng có một phen khổ công đối với đan dược, sợ cũng không thể dễ dàng phân biệt được hai loại này.

Cửa trấn công nha mở toang, Vũ Nhân cảnh tu sĩ của Hoang Thổ trấn bắt đầu lục tục từ bên trong đi ra, tu sĩ cao ngạo đang khẽ nhắm mắt bồng lóe lên một tia sáng, bởi vì hãn đã nhìn thấy một vị tu sĩ khô ngô cũng dẫn theo một con đà mã thú, diện mạo cũng giống với thiếu niên kia. Người sáng suốt vừa thấy đã biết ngay sự quan hệ giữa hai người.

Quả nhiên, khi nhìn thấy vị tu sĩ khô ngô ấy xuất hiện, thiếu niên vội vàng đứng lên vẻ mặt đầy hưng phấn, đưa tay vẫy vị tu sĩ nọ. Tu sĩ cao ngạo càng mừng hơn nữa.

Dương Điền Cương thấy Dương Quân Sơn đang đứng ở quầy hàng bán đan dược thì nhủ mày. Lúc này trên đường đi đến trấn công nha, ông ta đã chú ý tới cửa hàng này, giá bán đan dược được niêm yết rõ ràng là quá cao so với thực tế. Hơn nữa những đan dược này không có bao nhiêu công dụng đối với Vũ Nhân cảnh tu sĩ. Vì thế Dương Điền Cương không có ý định mua.

- Cha, con muốn mua một hộp dẫn linh đan!

So với việc Dương Quân Sơn có ý muốn mua đan dược, Dương Điền Cương càng kinh ngạc hơn khi hãn lại nhận biết được loại linh đan này. Nhưng mà nhìn người bán đan dược mà xem, Dương Điền Cương tự nhiên nhận định là người này báo cho Dương Quân Sơn biết, thậm chí đã từng nói dụ dỗ Dương Quân Sơn mua đan dược của hãn.

Dương Điền Cương nhìn đan dược trong hộp gỗ. Năm đồng ngọc tệ giá tiền đích thực quá cao, cho dù hãn là Vũ Nhân cảnh tu sĩ cũng cảm thấy không đáng giá.

Nhưng mà nghĩ tới hai ngày sau con trai sẽ đi Bách Tước sơn, Dương Điền Cương không khỏi mềm lòng. Nhìn tu sĩ áo đen, Dương Điền Cương khẽ cau mày nói:

- Giá cao quá!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Tiên Lộ Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

